

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 747

Ἔτος ΛΓ'.

20 Φεβρουαρίου 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 3628280

Ἀπὸ τίς ἐνδοξές σελίδες τῶν Πατέρων

Η Ζ'. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Μία ἀπὸ τίς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι καὶ τὸ γεγονός τῆς συγκλήσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ ἔτος 788 μ. Χ. (κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικούς) ἢ τὸ ἔτος 788 μ. Χ. ἐπὶ Βασιλείων, Κωνσταντίνου Παρφυρογεννήτου καὶ τῆς μητρὸς του, Εὐφρηνῆς.

Πατέρες καὶ παρευρέθησαν σ' αὐτὴν Ὁρθόδοξοι, ἦσαν κατ' ἀρχὴν 350 στοὺς ὁποίους προσετέθησαν καὶ ἄλλοι 17 οἱ ὅποιοι ἦσαν πρότερον Εἰκονομάχοι καὶ κατόπιν μετανοήσαντες ἐγίναν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους Θεοφόρους Πατέρας τῆς Συνόδου καὶ ἔτσι ὁ ἀριθμὸς ἀπάντων τῶν Πατέρων τῆς Συνόδου ταύτης ἀνῆλθε σὲ 367.

Κατ' αὐτὴν τὴν Σύνοδον διεκρίνοντο καὶ προεῖχαν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Τάρασιος, ὁ Ἀρχιεπισκόπος τῆς Ρώμης Πέτρος καὶ ἕνας ἄλλος πρεσβύτερος Πέτρος, ὅστις ἦταν Ἡγούμενος τῆς ἐν Ρώμῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα καὶ οἱ ὅποιοι ἐκπροσωποῦσαν τὸν ἀσθενούντα Πάπα Ρώμης Ἀδριανόν. Βασιλεὺς παρευρέθησαν, ὁ Σύγκελλος Θωμᾶς καὶ

ὁ Τερμινόναχος Ἰωάννης, ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Ἀπολυνάριου, Ἀντιοχείας Θεοδωρίτου καὶ Ἱεροσολύμων Ἠλία, διότι ὁ μὲν Ἱεροσολύμων εὐρίσκειτο ἐξόριστος χίλια μίλλια μακρὰν τῶν Ἱεροσολύμων, δέσμιος τῶν Ἀράβων ποὺ ἐπέδραμαν στὰ Θεοδόιστα μέρη, οἱ δὲ δύο ἄλλοι, Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας πολλὰ συνέπασχον μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἀπὸ τοὺς αἰμοχαρεῖς Ἀράβας ἐπιδρομῆς.

Στὴν Σύνοδον αὐτὴν συμμετέσχον καὶ 136 Ἀρχιμανδρίται διαφόρων Μοναστηρίων, διότι τότε μεγάλην ἰσχὺν εἶχον οἱ Μοναχοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐγένεν ἐναντίον τῶν δυσσεβῶν καὶ χριστιανοκατηργήτων εἰκονομάχων, τοὺς ὁποίους ἀνεθεμάτισεν καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων, τοὺς δύο κατὰ σειρὰν χρηματίσαντας Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Εἰκονομάχων, Ἀναστάσιον καὶ Κωνσταντίνον καὶ ἀργότερον ἕναν τρίτον, τὸν Νικήτα, οἱ ὅποιοι ὅχι μόνον δὲν ἠσπάζοντο τίς ἅγιες εἰκόνες καὶ δὲν τίς προσκυνοῦσαν, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ τρεῖς ψευδοπατριάρχαι τίς ἀποκαλοῦσαν εἰδωλά καὶ διέτασαν συνεχῶς τὴν καύσιν των, ἀφοῦ προηγου-

μένως περιέφεραν στους δρόμους της Βασιλίδας και τις περιβόριζαν κατά τον πλέον χυδαίο τρόπο και άσεβη.

Η Σύνοδος αυτή άνεσκεύασε και τον ψευδόνιμον όρον της έν Βλαχέρνα γεγαμένης ψευδοσυνόδου επί Κοπρινυήμου και εξέδωκεν όμοφώνως νέον όρον στην έδδόμην αυτής πράξιν περί άναστηλώσεως των Τερών Εικώνων και άπονομής σ' αυτές άσπασμού και τιμητικής προσκυνήσεως διότι ή τιμή της εικόνας επί τό πρωτότυπον διαβαίνει και ό προσκυνών την Εικόνα ΠΡΟΣΚΥΝΕΙ ΟΥΧΙ ΤΟ ΕΙΔΟΝ, ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΚΥΝΕΙ ΕΝ ΑΥΤΗ ΤΟΥ ΕΙΚΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ.

Η Ζ' Οικουμενική Σύνοδος εξέδωκεν είκοσιδύο Θεούς και Τερούς κανόνες έκ των οποίων οι περισσότεροι πραγματεύονται περί της εκκλησιαστικής τάξεως και των κληρικών της Έκκλησίας μας.

Η Έκκλησία μας έτίμησεν τους άγίους Θεοφύρους Πατέρας τους συγκροτήσαντες την Ζην Οικουμενικήν Σύνοδον και μέ ιδιαίτερα θεοπεσίαν άσματολογίαν γεραίρει αυτούς. Στην άσματολογίαν αυτήν υπερέχει και προέχει τό θαυμάσιον Δοξαστικόν των Αγίων Πατέρων, σέ καλλιέπειαν αλλά και σέ τονισμόν στην άθάνατον προγονική μας Έκκλησιαστικήν Βύξαντιν Μουσικήν, και φάλλεται σέ Ήχον Πλάγιον τού Τετάρτου:

«Τών Αγίων Πατέρων ό Χορός, έκ των της Οικουμένης περάτων συνδραμών, Πατρός και Υιού και Πνεύματος Αγίου μίαν ούσίαν έδογματίσεν και φύσιν και τό μυστήριον της Θεολογίας τρανώς παρέδωκε τη Έκκλησία. Οδς εύφημιούντες έν πίστει μακαρίζομεν λέγοντες: Ω! Θεία Παρεμβολή, Θεηγόρα Όπλίται παρτάξεως Κυρία. Άστέρες πολύφωτοι τού νοητού στερώματος της μυστικής Σιών οι άκαθάρετοι πύργοι, ΤΑ ΜΥΡΙΣΙΝΟΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, τά πάγχρυσα στόματα τού Λόγου, ΝΙΚΑΙΑΣ ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ, Οικουμένης αγλάστια, έκτενώς προσθεύσατε ό περί των ψυχών ήμών».

Αγαπητοί μου άδελφοί!

Και σήμερα υπάρχουν λαοπλάνοι και διαστρεβλωταί της Θείας τού Κυρίου μας άνοθεύτου Διδασκαλίας. Χρειάζεται έκ μέρους όλων μας, όχι ύπνος γλυκός, αλλά έγρηγορσις, επί των επάλξεων της Όρθοδοξίας, σάν τους καλούς και εύσυνειδήτους στρατιώτας που περιμένουν την επίθεσιν τού έχθρου γιά νά την αποκρούσουν ήρωικά και γενναία. Όλοι στην δύσκολη αυτή εποχήν που έλοχεύει ό ύπουλος σατανάς σάν λέων όρυόμενος τίνα καταπίη, έμεις τά πιστά της Έκκλησίας τέκνα χρειάζεται νά μείνωμεν έννοιμένοι ψυχικά και μέ μιά διάθεσιν σκέψι και πόθον:

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΟΙΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΜΑΣ ΤΗΝ ΠΑΡΕΔΩΚΑΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΘΕΟΦΟΡΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ. Και τούτο θά έξαρτηθή από μας τους ίδιους και από την γραμμήν την οποία θά ακολουθήσωμεν έναντι των διαφόρων έχθρών και πλανευτών της ζωής.

Καιροί κρίσιμοι! Καιροί που μας καλούν σέ πορείαν ζωής υπό την σκιάν τού Τιμίον Σταυρού. και

πρός όδξαν της Μαρτυρικής άγιωτάτης μας Έκκλησίας.

Υπομνήσεις Θεϊκές

Η Θεομηνία

Όδύνην και άλλος ψυχικόν ξαπλώθηκε σ' όλην την Έλληνορθόδοξον Πατρίδα μας, επί τη γενομένη, φοβερά Θεομηνία της 2ας Νοεμβρίου έ.ε.

Θεομηνία, μέ τις τρομερές εκείνες καταρρακτώδεις βροχές, ώστε νόμιζε κανείς επί τετράωρον ότι «θυμώ όργίσθη καθ' ήμών ό Θεός». Ήταν μιά άπαισίως μνημής εικόνα Βιβλικής καταστροφής σ' όλόκληρο τό λεκανοπέδιον της Αττικής και των περαχώρων.

Και καί μέν, ή γεγαμένη καταστροφή δεν ήταν όμοια μέ τόν κατακλυσμόν τόν αναφερόμενον σπό Βιβλίον της Γενέσεως, τό μεταφρασμένο από τους Ο' ως παγκόσμιος καταστροφή, από την οποία σώθηκε Νουμαστώς και από την δικαίαν όργήν τού Θεού, ό εύσεβής και ένάρετος Νώε μέ την οικογένειάν του, έν τούτοις, καθ' αυτήν, υπήρξαν δεκάδες θύματα, και θρέθησαν γιά στιγμήν και μόνον άστεγοι και πονεμένοι πλείστοι όσοι άδελφοί, ένω οι ύλικές ζημιές υπερβαίνουν δεκάδες εκατομμυρίων.

Η συμφορά ή οποία πρόσφατα έπληξεν την Πατρίδα μας, λυπεϊ βαθύτατα κάθε Έλληνα και προκαλεί είλικρινή την όδύνην επί τω φρικτώ θεάματι της έπελθούσης καταστροφής.

Αυτό τό σπαραξικάρδιον γεγονός των πλημμυροπαθών άδελφών μας, υποχρεώνει κάθε χριστιανόν νά αναλογισθή «ότι όργή Κυρίου έξήλθεν, όργή στρεφομένη επί άσεβεις ήξει». (Ιερ. 37, 23).

Διότι πικρά, πικροτάτη ή καταστροφή ή γενομένη:

Αλλά άπείρως πικροτέρα ή αλήθεια και ή πραγματικότητα!

Τελευταία ό άνθρωπος άπομακρύνθηκε από την άδολή και καθαρή αλήθεια, τό Υπερτέλειον Άγαθόν τό Όποιον είναι μόνον ό Θεός, μισεϊ και αποστρέφεται τό κακόν και την άμαρτίαν. Αυτή ή άμαρτία ως πολυπλόκαμος όφιος περισφύγγει την ανθρωπότητα και τό έρώτημα τίθεται άπλουν: «Τίς καυχήσεται άγνόν έχει την καρδίαν, ή τίς παρηγάσεται καθαρός είναι από άμαρτιών». (Παροιμ. 209).

Οόδοίς, Φίλτατε Άνογνώστα, οόδοίς άνθρωπος χωρίς άμαρτίες και ένοχής, μικράς ή μεγάλης ένώπιον τού Παναγίου Θεού. Κάθε άνθρωπος όμολογεί μέ συντριβή και επίγνωσιν: «Ίδού γάρ έγώ, έν άνομίαν συνελήφθην και έν άμαρτίας έκίστησέ με ή μήτηρ μου». (Ψαλμ. 50,7).

Αλλά, έκτός τούτου, ό σημερινός άνθρωπος, διεζεύχθηκε την Χάριν και την εύλογίαν τού Θεού Ιταμώς και συνεζεύχθηκε έθελουφλόντως την «επέρστατον άμαρτίαν», κατά Παύλον. Διά τούτο άπειρα κακά περισφύγγουν αυτόν παρά την καταπληρυστικήν και (Συνέχεια εις την 15 ην σελ.)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τὸ μονοπάτι της Σωτηρίας

Σε ένα απόμακρο όρεινό χωριό της Θράκης ζούσαν ποιν λίγα χρόνια ὁ Στάθης Στασινός καὶ ὁ Πέτρος Ἀρπαδίτης. Ἦσαν συνομηλικοί μὰ δὲν ἔκαναν ποτέ τους παρέα γιατί ὁ Στάθης Στασινός ἦταν πολὺ βλάσφημος. Βλασφημοῦσε ἀδιάκοπα χωρὶς ἄπορη τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῆς Παναγίας μας, καὶ ὁ Πέτρος Ἀρπαδίτης δὲν ἀνεχόταν αὐτὴν τὴν κατάστασιν ποὺ πολὺ τὸν βασάνιζε, μὰ ποὺ δὲν τόλμοῦσε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ μὲ θάρρος καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὸν βλάσφημο πὺς αὐτὴ ἡ κακὴ του συνήθεια τὸν ὀδηγοῦσε κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε, ὁριστικὰ στὴν ἀπώλεια καὶ τὴν καταστροφή. Ἐνα βάραθρο ποὺ ἀνοίγονταν μπροστά του, ἔτοιμο γιὰ τὸν ἀφανισμό τοῦ ἀνητητῆ τῆς Θεας οἰκονομίας καὶ φιλανθρωπίας.

Κάποτε ἀποφάσισε νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς βλασφημίας καὶ στὴν σκέψη του αὐτὴ βρῆκε σύντομα τὴν εὐκαιρία πηγαίνοντας στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἐκεῖ συνάντησε τὸν κύριον Στάθη καὶ τὸν χαιρέτισε εὐγενικά.

Καλῶς τὸν κύριον Πέτρο ἀπάντησε ἐκεῖνος· πὺς καὶ τούτο νὰ μοῦ κάμης παρέα! "Ὅ,τι δὲν ἐπιτυχαίνει ὁ ἄνθρωπος κύριον Στάθη χρόνια πολλά, τὸ κατορθώνει σὲ μιὰ στιγμή μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι συνεργὸς σὲ κάθε καλὴ καὶ εὐγενικὴ προσπάθεια. Ἀλήθεια γιὰ πὺς μοι, γνώρισες ποτέ σου τὸν Χριστό μας· πληροφοροῦθήκες τὴν μεγάλη Του θυσία γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ πολλές ἄλλες εὐεργεσίες Του· μελέτησες τὸν θεῖον Του νόμο ποὺ εἶναι ἓνα στολίδι ἀτίμητο γιὰ κάθε ἄνθρωπο· συγκινήθηκες ποτέ σου γιὰ τὰ θαύματά Του καὶ τὴν προστασία Του ποὺ καθημερινὰ πληροφοροῦμεθα, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη ποὺ χρόνος πολὺς δὲν φθάνει νὰ τὰ διηγούμαι. Τὴν Παναγία μας τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας καὶ δική μας μητέρα στοργικὴ, τὸ καίχημα τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων, τὴν παντοτεινὴ προστασία σὲ κάθε μας κίνδυνον, τὴν ἀκατάπαυστη μεσιτεία πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, γιὰ τὴν σωτηρίαν μας; Πὺς τολμᾷς κύριον Στάθη χωρὶς αἰτία, τὸν Χριστόν μας καὶ τὴν Παναγίαν μας, νὰ τοὺς βλασφημᾷς καὶ νὰ τοὺς ὑβρίζῃς ἀνελέητα, μὲ κίνητρο τὴν ἀσέβεια, τὴν κακὴ συνήθεια καὶ τὴν σκληροτράχηλη συνείδησί σου; Πρέπει νὰ τοὺς πλησιάσῃς μὲ ψυχικὴ μετάνοια, νὰ τοὺς γνωρίσῃς μὲ συμπάθεια, ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη· ἡ Παναγία μας θὰ σοῦ συμπαρασταθῇ στὴν προσπάθειά σου αὐτή. Ποτέ δὲν εἶναι ὀργά.

Ἐπε καὶ ἄλλα πολλὰ ὁ κύριον Πέτρος καὶ ἄκουγε μὲ προσοχή ὁ κύριον Στάθης, δάκρυα δὲ κυλοῦσαν στὸ γαλινεμένο πρόσωπό του.

Κύριον Πέτρο μου, εἶπε συγκινημένος ὁ κύριον Στάθης· σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Βάλαμο καὶ παρηγορία καὶ ἐλπίδα ἦσαν γιὰ τὴν μολυσμένη

καὶ πονεμένη μου ψυχὴ. Νοιώθω μέσα μου ἓνα σεισμό ποὺ γκρέμισε ἓνα κακὸ καὶ ἀμειστολό παρελθόν. Πρέπει νὰ ἀνεβοῦμε κύριον Πέτρο, καὶ σὲ σύντομο χρόνο μάλιστα, τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι τῆς σωτηρίας, νὰ πῶ ἀπὸ τὸ ὁρσσερό καὶ ἀθάνατο νεράκι, νὰ ξεδιψήσῃ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς ἁμαρτίας ποὺ τὴν κατακαίει, ὅπως τόσο στοργικά καὶ καλωσυνάτα μοῦ εἶπες, νὰ βρῇ τὴν γαλήνη ἡ ψυχὴ μου στὴν τρικυμία ποὺ τὴν παραδέρνει.

Καὶ μιὰ ἡμέρα ἡλιόλουστη λὲς καὶ χαροτόν καὶ ὁ οὐρανός, πῆραν οἱ δύο καλοὶ τώρα φίλοι, τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι στὸν κοντινὸ λοφίσκο καὶ μὲ τὴν εὐχάριστη συζήτησιν ποὺ εἶχαν, τὴν γεμάτη εὐλάβεια, ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἐκεῖ στὴ μικρὴ Ἐκκλησία τοῦ Προφήτη Ἠλία. Κάθισαν στὸ πεζούλι τῆς Ἐκκλησίας νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ θαύμαζαν τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, τὴν γαλήνη τοῦ τοπίου ποὺ τόσο πλούσια εἶχε χαρίσει στὸν ἄνθρωπο ἡ θεία πρόνοια.

Τὴν σιωπὴ τῶν δύο καλῶν φίλων διέκοψε ἡ παρουσία ἑνὸς γέροντα ἀσκητῆ ποὺ πρόβαλλε τυλιγμένος στὸ πτωχικὸ του ῥάσο. Τὸ πρόσωπό του ἀδλάκωνε τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, μὰ τὸ εὐγενικὸ του χαμόγελο στὰ χεῖλῃ του φανέρωνε τὸ ἀνέφελο τῆς ψυχῆς του.

Καλῶς τὰ παιδιά τοῦ εὐεργέτη Χριστοῦ μας, εἶπε σὰν πλησίασε ὁ πατὴρ Θεοδώρητος ὅπως τὸν ἔλεγαν· τὰ παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ Παναγία μας, ἡ καλὴ μας, ἡ στοργικὴ καὶ πνευματικὴ μας μητέρα, ἀδιάκοπα μεσιτεύει πρὸς τὸν Κύριον ὅπως χάριση σωτηρίαν διὰ τῆς μετανοίας. Καλῶς τὰ παιδιά εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σπῖθα τῆς εὐσεβείας καίει στὰ σωθικά τους· ἡ σπῖθα ποὺ σιγκαλεῖ θὰ φροντώσῃ καὶ θὰ κατακάψῃ τὰ ἀγκάθια τῆς ἀπιστίας καὶ τὰ ξερόκλαδα τῆς ἁμαρτίας. Τὰ καλά μας τὰ παιδιά ποὺ πῆραν τὴν ἀπόφασιν καὶ δὲν λογάρισαν κόπους, νὰ ἔλθουν ἐδῶ ψηλὰ νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὸν Χριστόν μας. Καὶ στηρίζοντας ὁ πατὴρ Θεοδώρητος, τὸ γέρικο κορμί του στὸ ραβδί του, γύρισε στὸ κελὶ τοῦ προσευχόμενου σιγανὰ.

Ὁ κύριον Στάθης ἄκουγε τὰ λόγια τοῦ γέροντα ἀσκητῆ μὲ προσοχή, καὶ μεγάλη συγκίνησις πλημμύρισε τὴν ψυχὴ του. Ἐνα ἄορατο χέρι ἐνοιώσε πὺς τὸν σήκωσε ἀπὸ τὸ πεζούλι τῆς μικρῆς Ἐκκλησίας καὶ σιγά, σιγά χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔφθασε στὸ κελὶ τοῦ γέροντα ἀσκητῆ καὶ ἔπεσε γονατιστὸς ἐμπρὸς του. Γέροντά μου, πατέρα Θεοδώρητε, μεγάλε μου παρηγορητῇ, εἶπε μὲ σθημένη φωνή· πάρε γρήγορα τὸ κλειδί τῆς μετανοίας νὰ ἀνοίξῃς τὴν ἀμειστολὴ ψυχὴ μου, νὰ χυθῇ ὁ βορῶκος ποὺ τόσα χρόνια τὴν μολύνει καὶ τὴν καταστρέφει. Μὴν ἀργολοπεῖς γέροντά μου· σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω. Ἀκουσε προσεκτικὰ τὴν φωνή

ένος αποστάτη, ενός ἀνηντή της μεγάλης θυσίας του Ἐσταυρωμένου, πού ἀποζητά την λύτρωση, την ειρήνη, τὸ ἔλεος σὰν τὸν Ἀησιή την τελευταία στιγμή.

Ὁ κύριος Πέτρος στὸ πεζούλι καθισμένος παρακολουθοῦσε τὰ γεγονότα καὶ μιὰ προσευχὴ εὐγνωμοσύνης ἀνέβηκε στὰ χεῖλη του: Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, εἶπε, πού ἡ φιλανθρωπία Σου καὶ ἡ μακροθυμία Σου, πλούσιαι πάντοτε, χορηγοῦν τὸ ἔλεός Σου σὲ κάθε ψυχὴ πού ἀποζητά την προστασία Σου, τὴν συμπάθειά Σου, τὴν σωτηρία ἀπὸ τὰ πλοκάμια τῆς ἁμαρτίας....

Στὸ κελλὶ καθισμένοι στὸ ξυλοκορέβματο ὁ γέροντας ἀσκητὴς ὁ πατήρ Θεοδώρητος καὶ ὁ κύριος Στάθης, ἀντίκριζαν μὲ σεβασμὸ τὸν Ἐσταυρωμένο πού ἀπὸ κεῖ ψηλά σκορποῦσε τὴν συγγνώμη καὶ τὴν γαλήνη, ἡ θεία Του δὲ μορφή μαγνήτιζε ψυχές, πού νόμιζες πὼς τὰς τραβοῦσε κοντά Του.

Πέρασαν ὥρες μέσα στὸ κελλὶ ὁ γέροντας ἀσκητὴς καὶ ὁ κύριος Στάθης. Μιλοῦσε ὁ μετανοιομένος Στάθης, ἄκουγε ὁ πατήρ Θεοδώρητος καὶ πολλές φορές μὲ τὴν ταπεινὴ καὶ σιγανὴ φωνή του, τόνωνε τὸ ἠθικὸ τοῦ ἐξιμολογουμένου. Εἶπαν πολλά, τόσα πολλά λόγια μετανοίας πραγματικῆς, λόγια πού φανέρωναν τοῦ Στάθης τὴν ἀπόφαση καὶ προσπάθεια γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς καινούργιας ζωῆς, πού ἔχει τὴν ἀρχὴ τῆς ἀπὸ τὴν εὐσέβεια, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Θεοῦ Νόμου, τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Καὶ ἐπέτυχαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν προσπάθειάν τους μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ γέροντας Θεοδώρητος μὲ τὸ θεῖο χάρισμα τῆς ἱερωσύνης καὶ τοῦ πνευματικοῦ στοργικοῦ πατέρα, ὁ δὲ κύριος Στάθης μὲ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πραγματικῆς μετανοίας καὶ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπέτυχαν τὴν ἀναστήλωσιν μιᾶς ψυχῆς, ἀπὸ τὰ συντρίμματα πού τῆς εἶχε δημιουργήσει ὁ σεισμὸς τῆς ἁμαρτίας.

Γέροντά μου, στοργικέ μου πατέρα Θεοδώρητε, εἶπε ὁ Στάθης σὰν τέλειωσαν, τὸ ταπεινὸ αὐτὸ κελλὶ σου, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δική σου συμπαραστάσιν καὶ ἐνίσχυσιν ἔγινε ὁ τάφος τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς μου. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου διὰ τὰς εὐεργεσίας πού μοῦ χάρισε κατόπιν τῆς μετανοίας μου· εὐχαριστῶ τὴν ἀγιωσύνη σου σὰν πνευματικὸν πατέρα· εὐχαριστῶ καὶ τὸν καλὸν μου φίλον Πέτρον, πού καὶ οἱ δύο σας κινούμενοι μὲ ἀγάπη καὶ στοργή, μοῦ δείξατε τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας, τὸ εὐλογημένον μονοπάτι τῆς λυτρώσεως.

Κάποια στιγμή ὁ κύριος Πέτρος, προσμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ φίλου του κυρίου Στάθης, ἄκουσε νὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Σὲ λίγο ξεπροβάλαν ὁ γέροντας ἀσκητὴς καὶ ὁ κύριος Στάθης ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἕνα βιβλίον. Παιδί μου Εὐστάθιε, εἶπε ὁ πατήρ Θεοδώρητος, στηριγμένος στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του: Εὐστάθιος τὸ ὄνομά σου, τὸ ὁποῖον ἔλαβες κατὰ τὴν βάπτισίν σου· τὴν αὐτὴν σταθερότητα τὴν ὁποῖαν φανερῶναι τὸ ὄνομά σου νὰ διατηρήσης καὶ πραγματοποιήσης εἰς τὴν ζωὴν σου, διακρινόμενος πάντοτε διὰ τὴν ἀλόνηκτον πίστιν σου καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Ὅτι ἄκουσες καὶ πληροφοροῦσθης στὴν συντομὴ ἐπικοινωνία σου μαζί μου, νὰ τὰ κλείσῃς στὸ ταμεῖον τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦς μὲ φρόνησιν, ἀνάλογα σὲ κάθε περίστασι. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ χάρις Του

νὰ σὲ συντροφεύουν εἰς τὴν ζωὴν σου· εἰς τὸν Θεόν θὰ προσεύχωμαι νὰ σὲ κρατήσῃ σταθερὰ πλησίον Του. Τὸ βιβλίον τῆς Ἀγίας Γραφῆς τὸ ὁποῖον σοῦ δόθηκε καὶ τὸ κρατᾷς ἐδλαβικά, εἶναι θησαυρὸς ἀδαπάνητος· αὐτὸν τὸν θησαυρὸν νὰ δαπανᾷς εἰς τὴν ζωὴν σου, μὲ τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι ποτὲ μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸν στερηθῇς. Κλείνει μέσα του τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ πλούσιαι τὰ θεῖα χαρίσματά Του....

Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύση του, ἕνα δὲ ἡλιοβασιλεῖον μεγαλόπρεπον ἀπλωνόταν στὴν γύρω φύσιν, ὅταν ἀποφάσισαν οἱ δύο καλοὶ φίλοι νὰ ἐπιστρέψουν στὸ χωριό. Φίλησαν μὲ σεβασμὸ τὸ χεῖρ τοῦ γέροντος ἀσκητῆ, τοὺς ἔδωσε ἐκεῖνος τὴν εὐλογία του καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν κύριον Πέτρον τοῦ εἶπε: παιδί τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ σὺ παιδί μου εὐλογημένο, σὲ παρακαλῶ νὰ κρατήσῃς τὴν χριστιανικὴ σου πορεία καὶ ἀγωγὴ, πού τόσο ἐδλαβικά ἔχεις χαράξῃ στὴν ζωὴ σου, ἡ εὐλογία δὲ τοῦ Θεοῦ νὰ σοῦ κατευθιῇ κάθε σου προσπάθεια. Ἀμέσως γύρισε γαλήνιος στὸ κελλὶ του, ὁ κύριος Στάθης δὲ καὶ ὁ κύριος Πέτρος πῆραν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς γιὰ τὸ χωριό τους. Περιπατοῦσαν ἀμίλητοι, καὶ σὰν ἔφθασαν στὸ χωριὸ εἶπε ὁ κύριος Στάθης στὸν κύριον Πέτρον: Εὐχαριστῶ, εἶναι μιὰ λέξις μικρὴ ἔμπρὸς εἰς τὴν μεγάλην σου προσπάθειαν, νὰ μὲ συγκαταστήσῃς ἀπὸ τὸν γρεμὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸ μονοπάτι τῆς σωτηρίας. Ὁ καλὸς μας Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμειψῇ κύριε Πέτρον διὰ τὴν χριστιανικὴν σου προαίρεσιν καὶ τὸ μικρὸ μὲν «εὐχαριστῶ» νὰ σταθῇ σὰν δείγμα εὐγνωμοσύνης, ἐνώπιον τῆς θείας μεγαλωσύνης Του....

Τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ὁ κύριος Στάθης μὲ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν σύμβουλον καὶ βοηθόν, τοῦ πατρὸς δὲ Θεοδώρητου τὴν ἀνεκτίμητον βοήθειαν καὶ συμπαραστάσιν, τὸν ὁποῖον συχνὰ ἐπεσκεπτετο, βάδιζε τὸν δρόμον τῆς εὐσεβείας καὶ διὰ τῆς μετανοίας καθάριζε τὰ ζιζάνια τῆς ἁμαρτίας, ἐκτελοῦσε δὲ τὰ καθήκοντά του τακτικά, σὰν καλὸς, εὐσεβὴς καὶ πιστὸς χριστιανὸς μέγχοι τελευταίας του ἀναστροφῆς. Τὰ εἰσοδήματά ἐκ τῆς περιουσίας του κατὰ μέγα μέρος, διέθετε εἰς φιλανθρωπικά ἰδρύματα, γιατί εἶχε πιστέψει πὼς ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι πνευματικὴ ἀποταμίευση ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς μακαρίας ζωῆς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, οἱ αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». (Ματθ. ε', 7). Τὴν σημαντικὴν περιουσίαν του, τὴν ὁποῖαν ἀπόκτησε μὲ σκληρὰν καὶ μακροχρόνιον ἐργασίαν, διὰ διαθήκης ἐγκατέλειπε μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸ Ἀσύλον Ἀνιάτων, πρὸς πορὴν βοήθειαν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων καὶ ἀνακούφισιν τοῦ πόνου τῶν πασχόντων ἀδελφῶν....

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς δικαιοσύνης παρέδωκε γαλήνιος, καθαρὰν τὴν ψυχὴν του πρὸς τὸν δικαιοκρίτην Κύριον Σωτῆρα καὶ Ἀυτοκράτην του Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ τελευταία δὲ φράσις πού πρόφεραν τὰ χεῖλη του ἦταν: «Μνήσθητί μου Κύριε, ὡς ἐμνήσθης καὶ τοῦ εὐγνώμονος Ἀησιῦ»....

Μακαρία πράγματι ἡ ψυχὴ ἡ ὁποία διὰ τῆς μετανοίας κερδίζει τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου καὶ τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης.

Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με ιδιαίτερη χαρά και ικανοποίησι το υπό την προεδρίαν του 'Αρχιεπισκόπου μας εκλεκτόν Διοικητικόν Συμβούλιον του Σωματείου μας, συγκείμενον εκ τεισάρων 'Αρχιερέων, τεισάρων 'Ιερέων και τεισάρων λαϊκών, καθιστά γνωστόν εις τους εὐσεβεῖς χριστιανούς ότι εκ των αποτελεσμάτων χρήσεως του ἔτους 1976 προσέκλυναν καθαρά ἔσοδα πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας τῆς 'Εκκλησίας μας Δρχ. 1.068.914, παρὰ τὰς δυσχερείας πού αντιμετώπισε τούτο εκ τῆς ἀρνητικῆς θέσεως δοσιμένων.

Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν καλλίτερον τὰ αἷτια τῆς ἀνοδικῆς μας οικονομικῆς πορείας, θὰ παραθέσωμεν κατωτέρω με πᾶσαν ἀντικειμενικότητα ἀδιαφιλονίκητα στοιχεῖα τόσα, τέτοια καὶ με τέτοιον τρόπον ὥστε ὁ χριστιανὸς νὰ ἀντιληφθῇ εκ τῶν ἐκφραστικῶν ἀριθμῶν τόσον τὴν ἀνάπτυξιν του οικονομικοῦ μας τομέως, ὅσον καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκομένων στόχων, οὕτω:

α) Θὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἀποτελέσματα εκ τῆς κηροδοσίας διαφόρων διαχειριστικῶν περιόδων, ὡς καὶ ποῖαι ἐξ αὐτῶν ἐκάλυναν πᾶσας τὰς ἀναγκαζούσας δαπάνας του 'Ιεροῦ ἡμῶν 'Αγῶνος, ἢ ἐὰν αὐταὶ ἐκαλύφθησαν ἐξ ἐτέρων πόρων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΗΡΟΔΟΣΙΑΣ

'Ετος 1967 ΖΗΜΙΑ Δρχ. 9.556, καλυφθεῖσα ἐξ ἐτέρων πόρων.

'Ετος 1968 ΖΗΜΙΑ Δρχ. 322.594, καλυφθεῖσα ἐξ ἐτέρων πόρων.

'Ετος 1969 ΖΗΜΙΑ Δρχ. 115.477, καλυφθεῖσα ἐξ ἐτέρων πόρων.

'Ετος 1970 ΚΕΡΔΟΣ Δρχ. 397.305, εἰς αὔξησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

'Ετη 1971—1975 ΚΕΡΔΟΣ Δρχ. 259.328 κατὰ μέσον ὅρον κατ' ἔτος, αὔξησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας Δρχ. 1.296.640.

'Ετος 1976 ΚΕΡΔΟΣ Δρχ. 533.448.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι ὄχι μόνον ἐπετεύχθη ὑπὸ τῆς παρουσίας Διοικήσεως ἢ κάλυψις ὅλων τῶν δαπανῶν του 'Ιεροῦ ἡμῶν 'Αγῶνος, ἀλλὰ καὶ σημαντικὸν κέρδος ἀπέμεινε.

β) Θὰ ἐξετάσωμεν ἐνδεικτικῶς τὴν συγκεντρωθεῖσαν ποσότητα 'Αποκλήρου κατὰ διαφόρους διαχειριστικάς περιόδους.

Ἡ συγκεντρωθεῖσα ποσότης ἀποκλήρου κατὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν περίοδον του ἔτους 1976 ἀνῆλθεν εἰς τὴν ποσότητα τῶν 2.515 κιλῶν ἐναντὶ 800 κιλῶν του ἔτους 1968· σημειοῦται ὅτι αἱ ἀνωτέρω, ποσότητες ἀποκλήρου συγκεντρώθησαν εκ τῶν ἰδίων 'Ιερῶν Ναῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἡ συντελεσθεῖσα πρόοδος, ἢ οικονομικὴ μας αὐτοδυναμία ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοτίμον καὶ ἀξέπαινον προσπάθειαν ἡμῶν κατεβλήθη καὶ καταβάλλεται με ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν διὰ τὴν περισυλλογὴν του ἀποκλήρου ὑπὸ τῶν ἀνιδιοτελῶν

εὐσεβεστάτων κληρικῶν μας καὶ τῶν ἐντιμοτάτων ἐπιτρόπων μας, ὡς καὶ εκ τῆς περαιτέρω εὐστόχου ἀξιοποιήσεως καὶ χρηστῆς διαχειρίσεως τούτου. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν περισσότερον με τὸ παρελθόν διότι εἶναι νομίζομεν ἀδικαιολόγητη σπατάλη χρόνου, καὶ εἰς τὰς προθέσεις μας τοποθετεῖται τὸ παρὸν καὶ εἰς τοὺς σκοπούς μας τὸ μέλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΛΑΠΙΑΝΑΙ

Κατὰ τὸ ἔτος 1976 τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον κατέβαλε διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν, ἀνακαίνισιν ἢ συντήρησιν κ.λ.π. τῶν διαφόρων ἀκινήτων του Δρχ. 524.565, ὡς κατωθί:

α) Οἰκοτροφεῖον Θεσ)νίκης	Δρχ. 415.095
β) Κοίμησις Θεοῦ Πειραιῶς	» 20.000
γ) Κόκκινος Μύλος	» 51.200
δ) Ἡράκλειον Κρήτης	» 15.000
ε) 'Αγιοι 'Απόστολοι, Λάφνη	» 12.441
στ) Μῶλος Λοκρίδος	» 10.829
Σύνολον	» 524.565

Κατέθεσε ὑπὲρ διαφόρων σκοπῶν τὰ κατωθί ποσά:

1. Δρχ. 150.000 ὑπὲρ 'Ενόπλων Δυνάμεων πού ἀποτελοῦν τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν θώρακα του 'Εθνους καὶ τῆς 'Ορθοδοξίας.

2. Δρχ. 31.600 δι' ἔξοδα κηρείας τῶν ἀποδημησάντων εἰς Κύριον ἀγωνιστῶν τῆς 'Ορθοδοξίας: 'Αλ. Κόντου, 'Ανδ. Βασιριδῆ καὶ Ι. Μαγγίρα.

3. Δρχ. 144.853 ὡς βοηθήματα εἰς ἀναξιοποιούσιντας κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, οἵτινες ἠνάγκωσαν τὴν ζωὴν των καὶ ἐλευκάνθησαν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς 'Ορθοδοξίας ἀγῶνα. Διὰ τοὺς ἀπομείζονς τούτους οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ φορεῖς του 'Ιεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἢ 'Ηγεσία καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνακούφισιν των.

Μὲ τὰ στοιχεῖα πού παραθέσαμε ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ κυριώτερα πηγὴ ἐσόδων του Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου εἶναι ἡ νοικοκυροσύνη, ἢ Χριστιανικὴ ἀρετὴ, ἢ τάξις, ἢ εὐθυμία καὶ ἡ εἰς τὸ καθήκον προσήλωσις πάντων. Ἡ ὀρθολογιστικὴ ὁργάνωσις καὶ εὐρρυθμὸς λειτουργία τούτου ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων ἐποπτεουσῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον λειτουργεῖ εὐφρόνως, νομοτύπως καὶ κανονικῶς. Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐξετέθησαν, χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔμμεσον οἰκοδομὴν δι' ὅτι καλὸν θὰ διεπίστωνε ὁ ἀντικειμενικὸς Χριστιανός. Δὲν ἔχομεν λόγον καυχήσεως, ἔστω καὶ ἐν Κυρίῳ διότι εὐ ὀφείλον ποιεῖσαι πεποίθημα.

Καλοῦμεν πάντας εἰς εὐλογικὴν καὶ ἀδελφικὴν συνεργασίαν διὰ τὸ καλὸν τῆς 'Εκκλησίας

Ἡ προσωπιότης ενός ἀγωνιστοῦ

ΜΟΝΑΧΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ΧΑΝΙΩΤΗΣ

«Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν... καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρησεται». (Ψαλμ. Α, 1—3).

Ποῖν μερικὸς μῆνες ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών, ἐστερήθη ἐνός Μεγάλου καὶ παλαιάρχου ἀγωνιστοῦ αὐτοῦ, τοῦ Μοναχοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη.

Ὁ αἰδὶμος οὗτος πατήρ, ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἠγάπησε τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν του, ὅθεν καὶ ἠκολούθησε τελικῶς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χριστόν, γενόμενος διδάσκαλος καὶ ἀριστεύς τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου.

Πρὸς τοῦτο τὸν ἐβοήθησε καὶ ἡ θύραθεν λεγομένη ἢ πανεπιστημιακὴ παιδεία, κατορθώσας δι' ἐπιπόνου μελέτης νὰ γίνῃ καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας καὶ νὰ διορισθῇ εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας εἰς τὴν Κασσάνδραν τῆς Χαλκιδικῆς.

Βαδίσας πιστῶς ἐπὶ τὴν ἴχνη τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῶν ἁγίων Τοιῶν Αὐτῆς Ἱεραρχῶν, δὲν ἀπεδοκίμασε τὴν Φιλολογικὴν παιδείαν

μας, πρέπει συσπειρωμένοι ὅλοι πέριξ τῆς ἀνταξίας Ἡγείας μας νὰ δδενύσωμεν ἐν συνεργασίᾳ, ἀγάπῃ καὶ ἀποφασιστικότητι διὰ τὸν κοινὸν σκοπὸν, καλεῖται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ βοηθήσῃ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, μετὰ τὴν γνώμην του, τὴν προσωπικὴν του συμβολήν, τὴν πείραν του.

Πιστεύομεν δὲ ὅτι αἱ παραιτήσεις μας θὰ τύχουν τῆς ἀναλόγου ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους πάντων, πρέπει δὲ νὰ ἐπικρατήσῃ ὁμόνοια, ἀλληλεγγύη, ἀγάπη, πεποιθήσις εἰς τὸ δίκαιον. Ὡς μισήσωμεν τὴν ἀδικίαν, τὴν παρανομίαν, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ποῦ σκοπίζει τὰς συνειδήσεις μας καὶ ἀφαιρεῖ τὴν λογικὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ὑπάρξεών μας, εἰς τὰς τάξεις μας ὡς ἐπικρατήσῃ ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ εὐσέβεια, ἡ ὁμόνοια, ὅστις δὲ ἐξ ἡμῶν εἰς οἰανδήποτε βαθμίδα τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐὰν ἴσταται, θελήσει ποτὲ νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ὑποτάξῃ πρῶτα τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ὡς σκεφθῶμε πάντες ὅτι τὰ ἀνθρώπινα σκιάς εἰσὶ ἀμυδρότερα καὶ ὀνείρων ἀπατηρότερα.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γ. Φ. Τ., ἐκφράζουσιν τὰς εὐχαριστίας των πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὰ σημερινὰ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα, ἵτοι τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς μας, τοὺς ἐντιμοτάτους ἐπιτρόπους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς ἐπιτροπὰς Κυριῶν καὶ πρὸ πάντων εὐχαριστοῦμεν τὸ ἀνώνυμον πληθὺς τῶν ἀγνώστων ἀπλῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ποὺ προθύμως συμπαρίσταται σὲ κάθε προσπάθειαν.

(συνεχίζεται)

(ἐν ἡ τοσοῦτον δόκιμος ἀνεδείχθη), ἅτε συνδεομένην στενῶς πρὸς τὴν κλασσικὴν παιδείαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλ' ὡς σοφὸς ἐχρησιμοποίησε σοφρότητας τὴν μάχαιραν τῆς γνώσεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ διακονίαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου.

Ὅθεν μετ' οὐ πολὺ, κατέστη περιφανὴς ἱεροκήρυξ, πεπλουτισμένος μετ' οἰητορικὴν δυνάμειν καὶ καλλιπέπειαν λόγον, ὥστε ταχέως νὰ καταστῇ ὀνομαστός μεταξὺ τῶν θεολογικῶν κύκλων. Ἀλλ' ἐπέτροπο ὁ αἰδὶμος οὗτος πατήρ, ἐξελεγμένος ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος, νὰ παῖξῃ σημαντικώτατον καὶ ἀποφασιστικώτατον ρόλον, σὰν θεολόγος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὁ ἴδιος εἰς τὸ τελευταῖον τὸν βιβλίον «Τὸ Ἡμερολογιακὸ Σχίσμα», ἐκδόσεως 1975, μὲς διηγεῖται τὰ ἐξῆς ἐν σελίδι 218.

«Ἀναφέρω ὡς θαῦμα, τὸ γεγονὸς τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν ἐμὴν ἀναξιοτήτα τῷ 1925, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ἐπορεύθην εἰς τὴν κομόπολιν Καλάνδραν τῆς Κασσάνδρας τῆς Χαλκιδικῆς, μετὰ πινος συναδέλφου πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν τῷ Ἱερῷ Μετοχίῳ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας.

Ἐξημέρουν ἐν ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετὰ τὸ νέον. Ὁλὴ ἡ κομόπολις ἠκολούθει τὸ (παλαιὸν) Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον. Οἱ Χριστιανοὶ ἠκολούθουν εἰς τὸν ἀλωνισμόν καὶ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Μᾶς ἐφιλοξένησεν ὁ Ἐφημέριος Γέρον Παπαδημήτριος. Εἰς τὸν ἐσπερινὸν οὐδεὶς τῶν κατοίκων προσῆλθεν. Τοῦτο μετ' ἐλύπησεν, διότι ἐνόμιζον ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον διανοοῦμενοι ὅτι ἡ Κοιτοῦσα Ἐκκλησία ἀπετέλει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διότι λόγῳ τοῦ φρόντου τῶν καθηκόντων μου εἰς τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον, δὲν μου ἐδίδετο ὁ καιρὸς νὰ ἀσχοληθῶ μετὰ τὴν μελέτην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Βλέπων δὲ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν Χριστιανῶν, ὡς πρὸς τὸν ἐκκλησιασμόν, συνέστησα εἰς τὸν ἐκεῖ Ἀστυν. Σταθμάσχη, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τοὺς κατοίκους νὰ προσέλθουν τὴν πρωίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπαξάπαντες. Κατὰ τὸ ἐξημέρομα τῆς νομιζομένης ταύτης μεγάλης Ἑορτῆς εἶδον καθ' ἑνὸν, ὅτι εὐρέθην εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, ἀρεκτὰ μέγαλον, σχήματος Βασιλικῆς καὶ ὅτι ἀνέβην εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀμβώνα αὐτοῦ πρὸς ὀμιλίαν. Ὁ Ἱερός Ναὸς ἦτο Παντέρημος, τὸ δὲ Ἱερὸν ἄνευ τινὸς Ἱερατικοῦ Προσώπου.

Οὐδεμία ψυχὴ ἀνθρωπίνῃ εὐρίσκατο ἐν τῷ Ναῷ καὶ αἰφνιδίως ἰστάμενος ἐν ἀπορίᾳ ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος, ἀστροπαιῶς, ὡς ἀπὸ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἀκούω τὴν Φωνήν: «ΔΙΑΤΙ ΣΥΜΜΑΧΕΙΣ ΜΕΤΑ Τὸν ΘΕΟΝ ΔΟΞΑΖΟΝΤΑΙ...» τὸ ἐπόμενον ἔτος ὑπέβαλα τὴν παραίτησίν μου, ἀπὸ τῆς θέσεως ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλεῖῳ οὐκ ἀπειθῆς ἐγενόμην εἰς τὴν φωνήν.

της οποίας αυτής εγενόμην από της 'Αγίας Τραπέζης του 'Ιεροῦ...» καὶ ἔκτοτε χάριτι θεῇ ἐνετάχθη κατὰ καθήκον της 'Ορθοδόξου Χριστιανικῆς μου συνειδήσεως ἀνιδιοτελῶς, εἰς τὸν 'Ιερὸν ἀγῶνα ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης...».

Ἐκτοτε διὰ τὸν αἰμίνιστον πατέρα ἡμῶν Μάρκο Χανιώτη ἀρχίζει ἡ παραχώδης ζωὴ τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπὲρ τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων. Καὶ ἐνταῦθα θὰ πρέπει νὰ θαυμάσωμεν τὸ σθένος καὶ τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν, νὰ ἐγκαταλείψῃ ὡς ἄλλος Ἀπόστολος τὰ πάντα καὶ ν' ἀκολουθήσῃ κατὰ πόδας τὸν καλέσαντα αὐτὸν Κύριον τῆς δόξης!

Λέν παρέμεινεν μετὰ τὴν σφύρα καὶ ἄμυνος, ἐλκόμενος ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν, ἀπὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς αὐτοῦ δραστηριότητος καὶ τὸ δέλεο τῆς συντάξεως καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην προσπαθὼν νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου κατὰ τὰς διαθεσίμους αὐτοῦ ὁδούς. Ἐγνώριζε ὅτι ἡ παραμονὴ τοῦ εἰς τὸ 'Ιεροδιδασκαλεῖον ἦτο τροχοπέδη, καὶ ἐθυσίωσε τὰ πάντα διὰ τὴν 'Ορθοδοξίαν γνωρίζων ἄλλωστε ὅτι, ὁ φειδομένος σπείρων, φειδομένως θέει καὶ θεοῖσει, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν ῥητόν.

Ἐρχεται μετὰ ταῦτα εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγκαλεῖται ἐπὶ ἐξάμηνον εἰς τὴν Δημοτικὴν Βιβλιοθήκην τῶν Ἀθηνῶν καὶ μελετᾷ ἐμβριθῶς τὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ἐξ ἧς μελέτης ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, ὅτι «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τότε Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, τὴν μὲν 'Ιεροσχίαν ἐξηπάτησεν, τὸ δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δολίως ἐξεβίασεν».

Οὕτω ἀρκοῦντως κατατοπισθεὶς καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ζωοποιηθεὶς, μεταβάλλεται εἰς διαπύρσιον κήρυκα τῆς ἀληθείας καὶ ἀρχίζει τὸ ἐκδοτικὸν αὐτοῦ ἔργον, τὸ ὁποῖον καὶ περιέβαλε ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ εὐλογίαν τῆς ἡ 'Εκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν τὴν πύρην ῥομφαίαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ φοβεροῦ δράκοντος τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

Ὡς ἔργα τοῦ αὐοιδίμου πατρὸς θεωροῦνται τὸ «πρὸς τοὺς ἐν σκότει» τὸ «ἡμερολογιακὸν σχίσμα» καὶ ἄλλα.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὴν δημοσιογραφικὴν αὐτοῦ δρασίαν, καθ' ἣν διετέλεσεν ὡς Ἀντὴς τῆς τότε ἐκδιδομένης ἐφημερίδος τοῦ ἀγῶνος...

Τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς ὅλα τὰ βιβλία καὶ ἄρθρα τοῦ αὐοιδίου τούτου πατρὸς εἶναι τελείως ἀποστομολογικά καὶ ἀναισθητικά τῆς Νεοσημολογικῆς πλάνης, ὥστε δικαίως εἰς τὸν τομέα τούτον νὰ λέγωμεν σήμερον ὅτι κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν κατέστη ὁ θεωρητικὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, περιγράφας μετ' ἀπολύτου θεολογικῆς ἀκριβείας τὴν δογματικὴν — μυστηριακὴν θέσιν τῆς Νεοσημολογικῆς Ἐκκλησίας, χαρακτηρίσας ταύτην σαφῶς καὶ ἀποδεικτικῶς ὡς DE FACTO Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 (βλέπε βιβλίον τοῦ τῷ ἡμερολ. σχίσμα ἐκδόσεως 1975 σελίδες 141 καὶ 277).

Λέν παρέμεινεν ὁμοῦ εἰς τὸ θεωρητικὸν καὶ δογματικὸν ὕψος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ μέγας ἐν τῇ πράξει καὶ τῷ βιώματι κατέστη, κατελθὼν ἀπὸ τὸ μέγα ὕψος τῆς δογματικῆς θεωρήσεως, εἰς τὸ

μέγα βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς ὁποίας καὶ ἐστήριξε καὶ ἐτελείωσε σὺν τῷ χρόνῳ τὸ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ τελειώσεως περιλάμπρον οἰκοδόμημα.

Ἡ μεγάλη του χαρὰ ἦτο νὰ εὐρίσκηται μετὰ τῶν συναγωνιστῶν ἀδελφῶν του, κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ λαϊκῶν. Πολλάκις ἐδιηγείτο καὶ εἶχε πρὸς τιμὴν του τὰς ἐμπαικτικὰς φράσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε προσωπικῶς), ὅταν ἐν καιρῷ διωγμοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὁ αὐοιδὸς πατὴρ ἐζήτησεν προσωπικῶς νὰ ἴδῃ τὸν εἰσηγμένον Ἀρχιερεῦ καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἀπεστόμωσε θεολογικῶς, τότε ἤκουσε τὰ χεῖλη τοῦ καινοτόμου Ἀρχιερέως «καὶ ἐσεῖς Κύριε Χανιώτη, ἀκολουθεῖτε αὐτὰ τὰ κατὰ τὴν καὶ ἐννοοῦσε φρικὰ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος!!!

Ὁ Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποτελοῦσε τὴν ψυχὴν τῆς Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ λόγος τοῦ ἀποτελοῦσε τὸν θοῖμβον καὶ τὸ ἐπισφράγισμα τῆς ἐοφτῆς, τὸ στήριγμα τῶν ἀδυνάτων, τὴν φωτεινὴν πυξίδα εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τὸν εὐθαρσὴ ἐλεγχον τῶν ἐκαστοτε ἰθινόντων Ταγῶν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας.

Ποτὲ δὲν ἐδειλίασεν, δὲν ὀλιγοψύχησεν εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς ἀληθείας ἀκόμη καὶ σὲ δικτατορικά καθεστῶτα!

Ἐθεσεν ὑπεράνω τῶν κινδύνων καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του εἰσέτι, τὴν γλυκυτάτην Ὁρθοδοξίαν. Καὶ περιέργως, παρὰ τὸν τοσούτον ἐμφανῆ ἐλεγχον, οὐδέποτε ἔθεσαν χεῖραν ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἀντίδικοι. Ἴσως φοβούμενοι, ἴσως εὐλαβούμενοι τούτου. Ἀλλὰ καὶ ὅσας ἐκλήθη ἐπὶ δικαστηρίου, ἐδόξαζε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἀπεστόμωσε τοὺς δικαστὰς, ὡς ὁ Βουροῦτορ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μὴ φειδομένος κόπων, ὡς ἄμυσθος συνήγορος παντοῦ ἔτρεχε ὑποστηρίζων τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἐν δικαστηρίοις τοὺς δικαιομένους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς, καὶ πάντοτε ἐξήρχετο νοσητῆς καὶ τροπαιοῦχος, ὥστε δικαίως νὰ εἴπωμεν δι' αὐτὸν ὅτι «... καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ ἐσαλεύθη ὑπὸ ἀρχόντος, καὶ οὐ κατεδυνάστευσεν αὐτὸν οὐδεὶς», (σοφία Σειράχ, ΜΗ, 12).

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτοῦ ἀγάπην, τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, δι' ὧν ἀρετῶν καὶ ἀξιοποίησε τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ πίστιν; Χαρακτηριστικὸν εἶναι διὰ τὸν ἄνδρα τούτον, ὅτι οὐδέποτε ἐθεώρησεν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑπεράνω, ἔστω καὶ τὸν ἐλαχίστου τῶν ἀδελφῶν του ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἐσυνήθιζε τοὺς ὁμιλητὰς του ἀκόμη καὶ ἂν ἦσαν λαϊκοὶ καὶ παιδιὰ του κατὰ τὴν ἡλικίαν, νὰ τοὺς προσφωνεῖ διὰ τῶν λέξεων «Τίμοι Πατέρες!!! Κατὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὑπῆρχε μέγας, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς κρυφὰς δωρεὰς του πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς, εἰμὴ μόνον ὁ Θεός!

Τῆρξε δὲ τόσον μελιχρὸς εἰς τοὺς λόγους του καὶ σύνους εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ἀρετὰς τὰς ὁποίας ἐκράτησεν μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του, ὥστε πραγματικὰ, ὡς λέγεται, ὁ ἀκροατὴς ἐκρέμετο ἐκ τῶν χει-

λέων του».

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ταύτη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του, ἦτο τόσο ἱεροπρεπής, ὥστε εἰς ὁρισμένας στιγμὰς νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ἐνατενίζει αὐτὸν τοῦτον τὸν Κύριόν μας.

Ἄλλ' ὁ αὐδῖμος οὗτος πατὴρ εἶχε καὶ μιὰν ἐτέραν ἀγωνίαν καὶ ἕναν πόνον βαθύν, ὅστις κατεπλήγωνε τὰ σωθικά του. Ἡ πικρία τοῦ ἦτο μεγάλη ἀπὸ τὴν διχαστασίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μεταξὺ Φλωριναίων καὶ Μαθηαῖκων. Ἐκαμὲ ἀπεγνωσμένας προσπάθειάς διὰ τὴν ἔνωσιν πλὴν εἰς μάτην. Πάντοτε προσέκρουσε εἰς τὴν ἀδιαλαξίαν ἀκολουθούντων τὴν Μαθηαῖκην παράταξιν.

Δι' αὐτὴν τὴν πολυπόθητον καὶ εὐλογημένην ἐνότητα προσέτιμψε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ μοναχικὴν ζωὴν τῆς Πάρου καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Καλλιθέᾳ, ὡς αὐτὸς μέσα εἰς κλωβίον, πρωτοστατῶν καὶ γενόμενος ἡ ψυχὴ τῆς λεγομένης συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὅπως δὴ ποτε οἱ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔντονοι πειρασμοὶ καὶ θλίψεις προσερχόμενοι ἐκ τῆς προσπαθείας τῆς ἐνώσεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς Νεοσημερολογιτικῆς πλάνης ἐξασθένησαν ἔτι περισσότερον τὴν ἀπὸ μακροῦ χρόνου κλονισθεῖσαν ὑγίαν του. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ τελευταίου βιβλίου του, τὸ ἡμερολογιακὸν σχῆμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκούρασε ὑπερβολικά, τόσο διὰ τὴν συγγραφὴν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐκπτώσιν του, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὀριστικῶς.

Μετὰ ταῦτα ὑπεβλήθη εἰς ἐγγείφωριν προστάτου καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια κλινήρης πάντοτε ἠγωνίσθη μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοῦ φοβεροῦ μικροβίου «πρωτεύας» διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν, τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ ἐγένοντο συνεχῶς φοβεραὶ ἐνέσεις μεγάλης ἰσχύος, τὰς ὁποίας μόνον ἡ καρδιὰ ἐνὸς ἀγωνιστοῦ σὺν τοῦ αὐοιδίμου πατρὸς ἠδύνατο ἀπογγίσις ν' ἀνθέξῃ μέχρι τέλους, ἐν ἰατρικῇ ὑπομονῇ καὶ μάλιστα μετὰ συνεχούς δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν φιλόνητον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Προεγνώρισε τὴν ἡμέραν τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἐκδημίας του, εὐοισκόμενος εἰς Πέταν. Δέκα περὶ τοῦ ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξόδου του, ἐπληροφόρησε ἀδελφοὺς τινας, ὅτι ἔτι ὀλίγας ἡμέρας θὰ εὐοισκετο μετὰ τῶν. Πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς εἴπῃ περισσότερα διὰ νὰ μὴν τοὺς λυπηθῇ. Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς του, ἡ ὄψις του εἶχε ἀλλοιωθῇ.

Ἐνόμιζε τις ὅτι εἶχε ἐμπροσθέν του παιδίον χαρούμενον καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ἦδη κατὰ τὸ πνεῦμα δὲν εὐοισκετο ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ἀδελφῶν ἠγαλλιᾶτο τῷ πνεύματι, συνέσφιγγε καὶ καταφιλοῦσε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἔδιδε τὰς τελευταίας πατρικὰς νοουθεσίας πού δὲν ἦσαν ἄλλες ἀπὸ τὴν ἐπιβαλλομένην ἀγάπην καὶ ἐνότητα μεταξὺ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ τὸν συνεχῇ ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου. Ἐχετε ὅπλα, μᾶς ἔλεγε, κτυπάτε τὸν ἐχθρόν, μὴν τὸν ἀφήνετε, κηρύξατε εἰς πάντας τὸ σωτήριον

τῆς ὀρθοδοξίας, μὴ φεῖδεσθε κόπου καὶ χρόνου. Ὁ σπείρων φειδομένως θέλει καὶ θερίσει.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Παναγίας μας, «τοῦ ἄξιον ἐστί», ἡ Παντάνασσα τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ δὴ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας μετὰ τῆς 3ης καὶ 4ης μ.μ., ἡ ὀλόφωτος αὐτοῦ ψυχὴ τῇ ὑποβολῇ ἐπιστασίᾳ τῆς Θεομήτορος καὶ τῇ συνοδείᾳ τῶν ἁγίων Θεοδώρων ὁδηγεῖτο πρὸς τὸ οὐράνειον πλέον καὶ νοερόν θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου τῆς δόξης.

Ἡ σωρὸς αὐτοῦ ἐναπετέθη ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου, ἐν τῇ Πέτᾳ καὶ ἐπεκαλύφθη μετὰ τὴν ἐνδοξον κατὰ Χριστὸν «ἀλουργίδα» τοῦ μοναχικοῦ τάγματος, ἥτις καὶ ἐνεθάρμυζε τὴς παλαιὰς δόξης τῶν ὀρθοδόξων Βυζαντινῶν Αὐτοκρατορῶν καὶ τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστην τὴν ἁγίαν ἐτελεύτησαν ἐπὶ τῶν ἀδαιμαντίνων καὶ ἀκαταβλήτων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας, μαχόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς γλυκατῆς ἡμῶν πατρίδος.

Τοιαύτην δόξαν ὑπενθάρμυζε ἡ σωρὸς τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη.

Ἄλλὰ πῶς ν' ἀποκρίνωμεν τὰ θαυμάσιά σου Χοιτεῖ βασίλει, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν ἁγίων σου ἐνεργεῖς; Τὰς ἐσπερινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας τῆς ἁγίας αὐτοῦ κοιμήσεως ἡ μορφή αὐτοῦ «ἦτο θαυμασία» εἶχε δὲ θερμοκρασίᾳ τοσαύτη, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκοιμάτο ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Ἀδελφὸς δέ, ὅστις ἐνέσκηψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν ἀριστεράν παρεάν του, αἰσθάνθηκε ἐντονα τὰ χεῖλη του καὶ ζεστὰ νὰ τὸν φιλοῦν εἰς τὸν κράταρον, ὡς νὰ εὐοισκετο ἐν ζωῇ ὁ ἀείμνηστος πατὴρ Μάρκος Χανιώτης!!!

Ὁ ἀπελθὼν πατὴρ ὑπῆρξε μέγας ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ μαχαίρας, τοῦ θείου λόγου, κατέσφαξε τοὺς νοητοὺς δαίμονας τῆς νεοσημερολογιτικῆς καινοτομίας καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν πολλὰς ψυχὰς κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν εὐοισκόμενων πρότερον εἰς τὴν Νεοσημερολογικὴν πλάνην.

Ὁ ἐκλιπὼν ἐκ τῆς συγγενείας ἡμῶν πατὴρ Μάρκος Χανιώτης ἐγκατέλειπε πλουσίας πνευματικὰς διαιθήρας εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἡ ζωὴ του, τὸ κήρυγμά του καὶ οἱ σκοποὶ του θὰ πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὴν φωτεινὴν πυλίδαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τοῦτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ἀνοθεύτου ἡμῶν πίστεως, πλὴν δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης καὶ ἀπορροιασμένης πάσης ἰδιοτελείας καὶ κενοδοξίας καὶ διήθεν ἀκριβείας τῆς ὁδηγοῦσης εἰς φαντισμοὺς καὶ πλάνας.

Πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ἡ ἀνωτέρω πορεία τοῦ αὐοιδίου ἡμῶν πατρὸς θὰ δικαιώσῃ πλήρως τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ θὰ ποιήσῃ Τούτον σεβαστὸν εἰς τοὺς φίλους καὶ φοβερόν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς πνευματικὰ τέκνα Ἐκείνου θὰ πρέπει νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα τοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, τόσο πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν αἰρέσεων, ὅσον καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἵνα ἔχωμεν διὰ τῶν ἁγίων εὐχῶν τοῦ πλου-

ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ

Περὶ ψυχικῶν ἁμαρτημάτων

Ἅγιος Νικόδημος
Πηδάλιον. Σελίς 124

... Ἀμάρτημα ψυχικόν, ὃ μὲν Ζωναρᾶς λέγει· «κάθε ἁμάρτημα ἐκ παρατροπῆς τῶν τοιῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων προσερχόμενον, τοῦ Λογικοῦ, λέγω, τοῦ Θυμικοῦ καὶ τοῦ Ἐσθητικικοῦ». Ὁ δὲ Βαλσαμὼν λέγει· «κάθε ἁμάρτημα ὅπου προσενεῖ θλάβην εἰς τὴν ψυχὴν, εἴτε ἐκ σωματικῆς ὁρέξεως ἔχει τὴν ἀρχήν, εἴτε ἐκ ψυχικῆς».

Ἄλλοι δὲ ἁμάρτημα ψυχικὸν εἶπον, τὸ ἐκ τῶν ψυχικῶν παθῶν γινόμενον, ἥτοι ἐξ οἰήσεως, ἀνηκολίας, καὶ ἄλλων. Κυρίως ὁμοῦς ἁμάρτημα ψυχικόν, περὶ οὗ λέγει ἐδῶ ὁ Κανὼν, εἶναι ὁ τύφος καὶ ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια. Τοῦτο γὰρ μόνον τὸ πάθος ἀνήκει εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ αὐτὸν φύσιν τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ κρῖμα καὶ ἡ παγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν ὁ διάβολος, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου ἀναφέρει ἐδῶ ὁ Κανὼν, καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ὅπου τοῦ κόμει ὁ Θεὸς Ἀμβρόσιος (πβλ. γ', περὶ Πολ. Θεοῦ) οὐκ ἔτσι, λέγει, ὁ διάβολος, οὐδὲ μέθυσος, οὐδὲ τί τοιούτων ἔστι δὲ ἀλαζὼν καὶ βάσκανος.

Ἐάν τις οὖν ὁ Ἐπίσκοπος πέσῃ εἰς τὸ πάθος τῆς ὑπερηφάνειας καὶ φανερώσῃ ταύτην διὰ λόγων καὶ ἔργων, καὶ ἐλεγχθῇ ἀπὸ δύο, ἢ τοεῖς μάστιγας, νὰ παύῃ ἀπὸ τὸν κλῆρον, διατὶ ἴσως διὰ νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ μετριώσῃ τὸ φρόνημά του καὶ οὕτω πάλιν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἱερωσύνης.

Εἰ δὲ καὶ μᾶλλον ὑπερηφανευθῇ καὶ δὲν θελήσῃ νὰ παύσῃ, νὰ καθαιρεθῇ καὶ τελείως ἀπὸ τὸν βαθμὸν του.

Ὅτι δὲ ἡ φανερά ὑπερηφάνεια καθαιρετικὴ ἐστὶ, δηλὸν καὶ ἀπὸ τοὺς Ναπατιανούς, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκηρύχθησαν, διότι ἐξ οἰήσεως καὶ ὑπερηφάνειας ὀνόμαζαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς καθαρὸν, τοὺς δὲ ἀνησημένους ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ καὶ μετανοοῦντας, δὲν ἐδέχοντο, οὔτε μὲ τοὺς διγάμους ἐκοινωνοῦσαν.

Μερικοὶ δὲ εἶπον ὅτι ψυχικὸν ἁμάρτημα ἐννοεῖ ὁ Κανὼν ἐδῶ, τὸ κακόδοξον καὶ ἀσεβὲς φρόνημα. Ἄλλὰ ἀν τοῦτο ἦτο, ἔπρεπεν ὁ τοῦτο ἔχων, ὅχι νὰ παύῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ σφοδρῶς νὰ καθαιρεθῇ καὶ νὰ ἀποκηρύττεται τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν θανάσιμος ἁμαρτία εἶναι ἡ ὑπερη-

φάνεια, οἱ δὲ τὴν πρὸς θάνατον ἁμαρτίαν ποιοῦντες ἐκπίπτουσι τοῦ βαθμοῦ κατὰ τὸν 18' Βασιλείου, διὰ τοῦτο καὶ ὁ παρὼν Κανὼν τὸν τοιαύτη ἁμαρτίαν περιπαρέντα παιδεύει μὲ τὴν παύσιν τῆς ἱερωσύνης.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ Πηδαλίου τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

* Προφανῶς ὁ Παρὼν Κανὼν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Κουφο - σχισματικούς, Κουφοανυπότακτους, καὶ κακόδοξους ἢ ὑπερηφάνους, μετανοοῦντας ἢ μὴ ἱερωμένους.

ΑΡΓΙΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτης τῆς 13)20-2.78 ἐπέβαλε εἰς τὸν Ἱερέα ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΛΕΞΙΟΥ τὴν ποινὴν τῆς ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΑΡΓΙΑΣ διὰ κανονικά παραπτώματα ἐρήμην, μὴ προσελθὼν καίτοι κληθεὶς νὰ ἀπολογηθῇ.

Ὅθεν προτρέπει πάντα Κληρικὸν καὶ Λαϊκὸν ὅπως διακόψῃ πᾶσαν μετ' αὐτοῦ πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν.

ὁ Γραμματεὺς
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἀρχιμανδρίτης
Θεόφιλος Τσίρμπας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν της οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

σίαν τὴν εὐλογίαν παρὰ τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τῷ τέλει ἵνα πάντες ἐν ἑσμέν πρὸς δόξαν τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας καὶ θοάμιβον τῆς γλυκατάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Αἰωνία νὰ εἶναι αὐτῷ ἡ μνήμη.

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΚΟΥΛΑΤΟΣ — ΑΝΔΡ. ΑΤΡΑΣ

Ευηγγελιστιὰ Νέα

Χοροστασίαι - Συνεργασίαι τοῦ Μακαριωτάτου

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Ἀλέξανδρος ἐλειτούργησεν ἢ ἐχοροστάτησεν εἰς Θείας Λειτουργίας καὶ Ἱερὰς Ἀκολουθίας, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ ἔτους, ὡς ἀκολούθως:

Τὴν 25ην Νοεμβρίου ἐ.ε., (Π.Η.) προσέστη ἱερουργῶν τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς ἀγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ἱερῷ ἐνοριακῷ Ναῷ Ἀνω Πατησίων, τοῦ Ἱεροκλήρουκς ἐκφωνήσαντος τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Τὴν 28ην Νοεμβρίου ἐ.ε., (Π.Η.) Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ ἀγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ἐχειροθέτησεν Μεγαλόσχημον Μοναχὴν, ἐν Νέῳ Ἱερῳ κλείῳ Ἀττικῆς.

Τὴν 30ην Νοεμβρίου ἐ.ε., (Π.Η.) προσέστη ἱερουργῶν τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ ἀγίου Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρόου ἐν τῷ φερωνύμῳ πανηγυρίζοντι ἱερῷ Ναῷ, ἐν Περιστερίῳ Ἀθηνῶν, ἐν συροφῇ πλήθους λαοῦ, τοῦ Ἱεροκλήρουκς ὁμιλήσαντος καταλλήλως περὶ τοῦ τιμωμένου Ἀποστόλου.

Τὴν 5)18 Δεκεμβρίου ἐ.ε., Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ, ἐλειτούργησεν καὶ προσέστη τοῦ Ἱεροῦ Μνημοσύνου τῆς ἀειμνήστου ἐπιλέκτου συνεργάτιδος ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶν, μακαριστῆς Κυριακῆς Παπαδοπούλου, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐν Μαροκοπούλῳ Ἀττικῆς, τοῦ πατρὸς Στεφάνου Τσίκουρα, τοῦ Ἱεροκλήρουκς ὁμιλήσαντος περὶ τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Τὴν 6ην καὶ 7ην καὶ 9ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ε., τὸν Μακαριώτατον ἐπισκέφθη καὶ συνειργάσθη μετ' αὐτοῦ ὁ Οἰκονομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. Θ. Μαριώλης ἐπὶ θεμάτων καὶ υποθέσεων ἀφορούντων εἰς τὴν καθ' ὅλου δραστηριότητα καὶ τὰ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ε., (Π.Η.) προσέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ἑνοριακῷ Ναῷ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, ἐν Ἀχαρναῖς (Μενιδίῳ), συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδουίτων Θεοφίλου Τσίριμα καὶ Ἀθανασίου Χαράλαμπιδῃ, χειροτονήσας εἰς προσδύτερον τὸν ἀρχιδιάκονον αὐτοῦ π. Βασιλάδα Ἐλευθεριάδῃ, τοῦ Ἱεροκλήρουκς ὁμιλήσαντος περὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἱεροσύνης.

Τὴν 12)25 Δεκεμβρίου ἐ.ε., προσέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ ἐνοριακῷ Ναῷ τοῦ ἀγίου ἐνδόξου πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ ἐν Γαλασίῳ Ἀθηνῶν, ἐν συροφῇ πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν 13)26 Δεκεμβρίου ἐ.ε., ὁ Μακαριώτατος ἤγεν τὰ σεπτὰ Αὐτοῦ Ὀνομαστήρια, ἐπὶ τῇ μεγαλοσύμῳ

ἐορτῇ τῶν ἁγίων πέντε Μαρτύρων, Εὐστρατίου, Ἀλέξανδρου, Μαρδάρου, Εὐγενίου καὶ Ὁρέστου καὶ ἐτέλεσεν τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν Πετροπολίτῃ Ἀττικῆς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, Κορινθίας καὶ Καλαβρυτῶν κ.κ. Καλλίστου, Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος συμπροσευχηθέντος ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι. Πλήθος πολὺ κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ συνελειτούργησεν καὶ πλήθος θηροσκέυοντος λαοῦ προσήλθεν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς ἵνα διαδηλώσῃ βαθύτατα σεβάσματα καὶ υἱικὴν ἐν Κυρίῳ ἀγάπην πρὸς τὸν Μακαριώτατον, ἐνῷ ὁ Ἱεροκλήρουξ ἐξεφώνησεν κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον.

Μέχρι βαθείας νυκτὸς συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν σημείων πλήθη ἵνα εὐχηθῶν τὸν ἀγωνιστὴν Σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, Γ.Ο.Χ.

Τὴν 19ην Δεκεμβρίου ἐ.ε., (Π.Η.) ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐνοριακῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων Νέας Σμύρνης, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁ Ἱεροκλήρουξ ὁμιλήσεν καταλλήλως.

Παρήγορον καὶ ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ πιστοὶ ἐν Εὐρώπῃ, Αὐστραλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ζητοῦν διὰ θεομῶν παρακλήσεων ὅπως ἡ Σεπτὴ ἡμῶν Τεσσαχία μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ.κ. Ἀλέξανδρον ἐπισκεφθῶν αὐτοὺς πρὸς ἀγιασμόν καὶ πνευματικὴν κοινωνίαν καὶ ἑνώσιν μετὰ τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Μητροπόλεις

ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐορτάζοντα τρισυπόστατον Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Ἀδμανοῦ, εἰς τὴν περιοχὴν Καραβὰ Πειραιῶς.

Τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἐορταζούσης τῆς Φερωνύμου Μονῆς, παρὰ τὰ Ἀθῆναια Κορινθίας, τοῦ ἐπισκόπου Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, συνελειτούργησεν ὁμοῦ μετὰ τῶν συνεπισκόπων, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἀλέξανδρου, Εὐφροῦ καὶ Εὐδοκίας, κ.κ. Παΐσιου, Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινί-

ζου, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου.

Τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐχοροστάτησεν ἀπ' ἐσπέρας καὶ ἐλειτούργησεν κατὰ τὴν κυριόνημον ἡμέραν, εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Ναὸν, παρὰ τὰ Καμίνια Πειραιῶς.

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ πανσέπτῳ ἐορτῇ τῶν Ἐισοδίων τῆς Θεοτόκου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρὰ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν Πειραιῶς.

Τὴν 28ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Φιλίππου τῆς περιοχῆς Καμινίων Πειραιῶς.

Τὴν 5ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀρτεμίου, παρὰ τὸν Κορυδαλλόν.

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Νικολάου, ὁ Μητροπολίτης μας, ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν ἐορτάζουσαν φερώνυμον Ἱερὰν Μονήν, τῆς Γερωντίσσης Μαρίνης παρὰ τὸν Κορυδαλλόν.

Τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, ὁ Μητροπολίτης μας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ὁμώνυμον πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν παρὰ τὴν Κούλουσιν Σαλαμίνος, μετὰ τοῦ συνεπισκόπου Εὐβοῖου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου.

Τὴν 16ην καὶ 19ην τοῦ μηνὸς ἀντιστοίχως ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Κορυδαλλοῦ.

Τέλος ὁ Μητροπολίτης μας κ.κ. Γερώντιος, ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησε, ὅλας τὰς ἐορτάς, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν Ἀγίου Ἀθανασίου, παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας Μονάς.

Τὴν 12.12.1977 ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας, ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη θεησκευτικὴ πανήγυρις ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ, εἰς ἣν ἱερούργησαν οἱ Μητροπολίται κ.κ. Κἀλλιστος Κορινθίας, Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ Καλλίνικος, συμπαραστατούμενοι παρὰ τοῦ Ἱερέως Π. Εὐθυμίου Ἀρχιμανδρίτου Σεφιδίων καὶ Αἰδεσιμωτάτου Π. Γεωργίου Στυλίδος καὶ Π. Ἡλιοῦ Λαμίας.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἅγιος Κορινθίας, συναρπάσας τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Ἱερεῖς οἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τοσοῦτον κόπον ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς δίδει αὐτοῖς μαζροημέρευσιν ἐπὶ ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

ΚΟΖΑΝΗ. Τὴν 6.12.1977 πανηγύρισε μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς σεμνοπρεπείας ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγίου Νικολάου Κοιλιάδος.

Εἰς αὐτὴν ἔλαβε χώρα ἡ χειροτονία τοῦ Ἱεροδιακόνου πατρὸς Ἀθανασίου εἰς προσβύτερον, παρὰ τοῦ Σεβ(τοῦ) Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλίνικου, συμπαραστατούμενον ὑπὸ τῶν Ἱερομονάχου π. Χερουβαίμ, τῶν Ἱερέων π. Ἰωάννου, π. Γεωρ-

γίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Ἀμβροσίου. Εἰς τὴν χειροτονίαν παρευρέθησαν πολλοὶ προσκυνηταί, μεταξὺ αὐτῶν ἡ πρεσβυτέρα τοῦ νεοχειροτονηθέντος μετὰ τῶν τεσσάρων τέκνων αὐτῶν καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ Νικίτης Χαλκιδικῆς.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν π. Ἀθανάσιον στερεομένους εἰς δόξαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Ἱερεὺς
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΟΥΣΙΑΗΣ

Χειροτανίαί

Ἐντολὴ Ἱερός Συνόδου, ὁ Σεβ(τοῦ) Φθιώτιδος—Θαιμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου τὴν 28.11.1977 παρέστη εἰς 40ήμερον μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χουσοβαλάντου τὴν δὲ 30.11.1977 ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναὸν, προσεχείρισε, τὸν Ἱερολογιώτατον Ἱεροδιάκονα π. Ἀρχάδιον Νταρέλην, εἰς προσβύτερον διὰ τὸ παράρτημα Νομοῦ Κομοτινῆς.

Τὸν δὲ Ἀθανάσιον Καμπάνην ἐξ Ἀγίου Νικολάου Χαλκιδικῆς, ἑγγαμον, προσεχείρησεν διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν αὐτὴν ἡμέραν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰωάννου Παπαδέλη, Ἱερομονάχου π. Γουβεναλίου, Ἱερέως π. Γεωργίου Μακροαρίδη καὶ Ἱεροδιακόνου π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδη.

Εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς καλὴν σταδιοδρομίαν.

Ἀρχ(της)
ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΠΑΔΕΛΗΣ

Βόρειος Ἑλλάς

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Ο ΠΡΩΘΙΕΡΕΥΣ τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Μιχ. Σάββopoulos γράφει ἀπὸ τὴν Δράμα:

Εἰς τὸν «Ἑλλην. Βορρᾶ», κάποιος Ἀθηναῖος προτείνει ἐν τρίτον ἡμερολόγιον μὲ δέκα τοεῖς μῆνας καὶ 28 ἡμέρας τὸν μῆνα. Αὕτῃ ἡ πρότασις δὲν εἶναι ἰδική του. Ποῖν 25 χρόνια εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀστρονόμοι εἶχον προτείνει εἰς τὸ εἰδικὸν ἀστρονομικὸν τμήμα τοῦ Ο.Η.Ε. τὸ τρίτον λεγόμενον Διεθνὲς ἡμερολόγιον καὶ μετὰ ἐπιπολαιότητος ὁ διάφορος ΤΤΠΟΣ ἐξεθείαζε τὰ πλεονεκτήματά του, δηλαδὴ ὁ χρόνος θὰ ἤρχιζε Κυριακὴν καὶ θὰ ἔληγε Σάββατον. Ἀλλὰ κοντὰ εἰς τὰ πλεονεκτήματά του εἶχε καὶ μεγάλα μειονεκτήματα. Κάθε ἔτος θὰ ἐπερίσσειε μίαν ἡμέραν τὴν ὁποῖαν ὀνόμαζαν Λευκὴν ἄνευ ἡμερομηνίας εἰς τὰ δίσκετα ἔτη δύο λευκαὶ ἡμέραι. Τὸν Νο(ν)ιον τοῦ 1956 ἐγένετο εἰς τὸν Ο.Η.Ε., Συνέλευσιν ἀστρονόμων διὰ νὰ καθιερωθῇ τὸ ἐφεύρημά των τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερενε παγκόσμιον σύγχυσιν καὶ ἀναστάτῳσιν. Πρῶτοι οἱ Ἑβραῖοι διὰ λόγους θεησκευτικoὺς ἐδήλωσαν τὴν μὴ ἀποδοχὴν του. Ἀλλὰ τὴν χαιριστικὴν βολὴν τὴν ἔδωσεν ὁ τότε Πρόεδρος τῶν Η. Πολιτειῶν εἰπὼν χαρακτηριστικὰ ὅτι μὲ τὸ Διεθνὲς τοῦτο ἡμερολόγιον χάνεται

Πνευματικά διδαχαι

Η ΚΕΡΔΟΡΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Λέγει ο Ευαγγελιστής Λουκάς «... δισκόλωσ οί τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ...» καὶ ὁ λόγος εἶναι προδήλως ἐπειδὴ ἡ Οἰκονομία τοῦ χρήματος καὶ ἡ κερδοσκοπία τοῦ πλούτου εἶναι ὅλως ἀντίθετος τοῦ Νόμου τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ὁ Νόμος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὑπερίσταται τοῦ Νόμου τῆς Παλαιᾶς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Δικαιοσύνης συμπληροῦται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Θυσίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἀνταπανηρώσεως.

Οἱ Νόμοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ρυθμίζουν, ἐν Δικαίῳ, τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ Νόμος τῆς Καινῆς συμπληροῖ τὴν Δικαιοσύνην διὰ τῆς ἐκπλαχνίας τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, συνεπῶς τῆς Ἀγάπης, ἐξ οὗ δομεῖται τὸ Κοινωνικὸν Πνεῦμα.

Ἀμέσως ἡ συνέχεια τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους λόγω τῆς λευκῆς ἡμέρας ὁπότε ἐματαιώθη ὀριστικῶς. Τώρα ἔρχεται ὁ ἔξυπνος Ἀθηναῖος νὰ τὸ προτείνῃ ὡς ἰδικὴν του ἐφεύρεσιν καὶ ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδας λέγει δὲν καταργεῖ αὐτὸ ποὺ ἰσχύει ἀλλὰ τὸ βελτιώνει. Ἐπρεπε νὰ γράψῃ τὸ ἐκθεμελιώνει, διότι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνέχεια τῆς Χριστιανικῆς Κυριακῆς δὲν ἐχάθη καὶ θὰ τὴν χάσωμε τώρα εἰς τὸν αἰῶνα μας;

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

(ΛΥΤ. ΘΡΑΚΗ — ΚΟΜΟΤΙΝΗ Δ)βρις 1977).

Τότερα ἀπὸ τιτανεῖους 32 ἐτῶν θεοσεκευτικὸς ἀγῶνας ἡ μικρὰ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀκριτικὴ Ἐνορία Γ.Ο.Χ. Κομοτινῆς, ἡ ὁποία ὡς θαύμαστρο ὄντις ἐπισυνάγει τὰ νοσεῖα ἐαυτῆς δηλαδὴ τὰ στερεὰ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ πανταχόθεν τῆς Θεάκης ἐσχόμενα μέλη αὐτῆς, ἠρόδοξεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ τοὺς δώσῃ ὅτι διακαῶς ἐπιθυμεῖ μία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνορία Γ.Ο.Χ. τὸν μόνιμον Ἱερέα, Ἐφημέριον καὶ πνευματικὸν τῆς Πατέρας. Τοῦτο συνεπληρώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νεοχειροτονηθέντος Ἱερομονάχου Ἀρχαδίου Νταρέλη. Κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακαλτορίας, ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Προϋποθερῶς Γ.Ο.Χ. Δράμας Μιχ. Ν. Σαββοπούλου. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο λαμπρὰ Θεία Λειτουργία ἐν μέσῳ πενκοῦ ἐκκλησιασματος κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἑορτῆς ἐκήρυξεν ὁ π. Μιχαὴλ καὶ ὅλοι οἱ παραστάντες κληρικοὶ καὶ στελέχη ἀκοράδαντα ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἠρχήθησαν κατὰ τὴν ἐπακολουθήσανσαν τράπεζαν στερεῶσαι καὶ πλουσίαν πνευματικὴν δρᾶσιν.

Προϋποθερῶς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι φιλόγυρος ἢ εἶναι κάτοχος χρημάτων καὶ πλούσιος, εὐκολότερα γίνεται Κερδοσκόπος, Ἀτομιστής, Ἐγωιστής καὶ Σκληρὸς ἢ Κενόδοξος, ὅπου καταπατεῖ ἢ δὲν ἐφαρμόζει τοὺς Νόμους τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία ζητεῖ τὴν Θυσίαν, ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει αὐτῆς. Αἱ αὐτὰ καὶ ὁ Κύριος λέγει διὰ τοῦ Ευαγγελιστοῦ Λουκά «εὐκολότερον γὰρ ἐστὶ, κάμψαν διὰ τρυμαλίας σαφίδος εἰσελθεῖν... ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ...», ὅπου ὁ Κερδοσκόπος καὶ πλουτοκράτορας καθίσταται λίαν ἐπισηφίης πρὸς σωτηρίαν.

Συνεπῶς ὁ πλούσιος λογίζεται ὡς ἓνας οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος ἐντέλλεται νὰ ρυθμίσῃ τὰ πλοῦτη του σύμφωνα μὲ τὸν Νόμον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Οὕτω τὸν πλοῦτον, ὁ πλούσιος ὀφείλει νὰ τὸν μετατρέψῃ εἰς ἔλεος, εἰς ἀγάπην, εἰς παρηγορίαν καὶ ὁ ἴδιος νὰ νοιώθῃ ὅτι δὲν εἶναι ἰδικὰ του τὰ πλοῦτη, ὥστε νὰ οἰκονομῇ τὴν ταπεινώσιν του, τὴν μετάνειάν του καὶ ἐξ αὐτῶν τὴν πρέπουσα λατρείαν πρὸς τὸν Κύριον. Ἡ ἔννοια τούτων κοῦπτει τὸν παντελῆ ἀφανισμόν τῆς Κερδοσκοπίας καὶ τοῦ Ἀτομικοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον διχάζει καὶ ἀφαιρεῖ κατ' οὐσίαν τὸ Κοινωνικόν.

Συνεπῶς ἐκ τούτων, ὁ πλούσιος ὀφείλει νὰ λογίξῃ ἐαυτὸν, ὡς ἐνδεὴ καὶ νὰ στενοχωρεῖται καὶ νὰ θλίβεται διὰ τὴν χρῆσιν τῆς οἰκονομίας τοῦ πλούτου, ὅπου ἔχει νὰ δώσῃ λόγον δι' αὐτόν.

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν εἶναι ἡ Ἀγία Ἥμων Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπὸ γεννέσεώς της εἶχε πλοῦτη ὀλίγα ἢ περισσότερα, πενιχρὰ ἢ ἀφθονα, πλὴν ὡς οἰκονόμος Χριστοῦ διεχειρίζετο αὐτὰ ἐν Ἀγιότητι, εἴτε πρὸς τοὺς πένητας, εἴτε πρὸς τοὺς πάσχοντας, εἴτε τέλος διὰ τὴν Οἰκοδομὴν Ἐκκλησιῶν, πνευματικῶν ἀσθεγῶν καὶ ταμείον ἀλληλοβοηθείας.

Ἰδοὺ ὅπου τὸ κερδοσκοπικὸν ἔχει μόνον πνευματικὴν ὑφὴν καὶ οὐχὶ ὕλικήν πλουτοκρατορικὴν ἐγωιστικὴν.

Ἐν τούτοις ὁ Κύριος διὰ τοῦ Ευαγγελιστοῦ λέγει ὅτι δισκόλωσ οἱ πλούσιοι σῶσθαι, ἐπειδὴ γνωρίζει τὴν ἔλξιν τοῦ χρήματος καὶ τὰ πνευματικὰ δεινὰ τῆς κακῆς χρήσεως καὶ τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ, δηλαδὴ τοῦ κερδοσκοπικοῦ πλουτισμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ἴδιος πάλι λέγει: «τ' ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπου, δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ...», διότι ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸν ἔχοντα καλὴν προαίρεσιν πλούσιον, τὸν ἐλευθερώνει τοῦ πάθους, διαρηγγύνει τὰς ἀλυσίδας τῆς ἔλξεως τῆς ὕλικῆς κερδοσκοπίας, θεωρεῖν τὴν καρδίαν τοῦ καλοῦ Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ἐπειδὴ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἀσθεγὴς καὶ προστάτης κατὰ χάριν, εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἐχομεν μυριάδας παραδειγμάτων ὅπου Ὅσοι

καὶ Πανόσιοι, Μάρτυρες καὶ Ἅγιοι, Νηστευταὶ καὶ Ἐγκρατευταί, ἐχάρισαν τὰ πλοῦτή τους, τὰς δόξας των, τὰς περιουσίας των, εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίου καὶ εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας, πολλῶ δὲ μᾶλλον καὶ τὴν ψυχὴν των καὶ τὴν καρδίαν των καὶ τὸ σῶμα των ἐχάρισαν νηστεύοντες, ὁδηποῦντες, κακουχούμενοι, ἐν ποτὶ καὶ παντὶ τρόπῳ εἰς βασανιστήρια ὁδηγούμενοι, ἀρνούμενοι πᾶσαν κερδοσκοπίαν καὶ πλουτοκρατίαν, ὅτι καὶ τὴν ζωὴν των προσέφερον, ὡς ὁλοκαύτωμα θυσίας εἰς τὸν Δεσπότην των καὶ Λυτρωτὴν των.

Ἀλλὰ ὁ κόσμος, μὲ τὴν ἔλλειπν φρονήσεως καὶ συνέσεως ποῦ τὸν διέπει, δογματίζει τὴν ὕλην, τὸ χρῆμα καὶ τὸν πλοῦτον καὶ ἐγένετο Δούλος τῶν Παθῶν, ἰδιαιτέρα εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς Ἀποστασίας, τοῦ Αἰῶνος τῆς κερδοσκοπίας καὶ πλουτοκρατίας.

Ἡ σημερινὴ κερδοσκοπία Ἀποστασία εἶναι Δοξομανής, λατρεύει τὰ πλοῦτή καὶ τίς τιμές, τὴν πρόοδον, τὰς ἐπιτεύξεις, τὰς τεχνικάς καὶ ἐν χιλίδι, ἀγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τὸν μακάριον δαίμονα τῆς Φιλαργυρίας ἢ τῆς Ἀσωτείας καὶ γενικά τοῦ Ἀτομικι-

σμοῦ.

Πιστεύει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγάπης, πλὴν ἀσεβῶς, ὅπου τὴν πρόοδον καὶ τὸν κερδοσκοπικὸν πλοῦτον τρέφει εἰς τὴν καρδίαν τῆς, δι' ὃ Κύριος ὁ Θεὸς παρεχώρησεν εἰς τὸν Κόσμον τῆς σημερινῆς ἀποστασίας «Πονηρὰν Σοφίαν» καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπέπεσαν εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἁμαρτίαν τῶν πάντων, τὴν Παρανομίαν καὶ ἐγένοντο ἀσελεῖς καὶ κηκόβουλοι πονηροί, ἄνευ μετανοίας καὶ ἄνευ τύψεων εἰς τὴν συνείδησίν των, ὅπου καὶ τὸ χειρότερον.

Ἡ σημερινὴ Ἀποστασία τὸν κερδοσκοπικὸν πλοῦτον ἔχουσα καὶ τὴν Δόξαν, ἰστέον πάντων, κερμιχίμα εἰς τὴν καρδίαν, ἀγεται ἄνευ μετανοίας καὶ ἀσυνειδήτως εἰς τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν πνευματικὴν καταστροφὴν.

Ἡμεῖς, οἱ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον ἀκολουθοῦντες, ἃς εἴμεθα φρόνιμοι καὶ συνετοί, ὥστε εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα μας, νὰ μὴν δεχώμεθα τὰ πλοῦτή τοῦ Αἰῶνος, εἰ μὴ μόνον διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός, ἐπιδύκοντες πάντῳ τρόπῳ τὴν διατήρησιν τῆς μετανοίας διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Θεὸς Οὐ Μυκτηρίζεται

Θ' ἀνταμείρῃ δὲ ἕνα ἕκαστον ἰδίους ἔργοις καὶ πράξεσι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Γεγονὸς ἀναμφισβήτητος τυγχάνει εἰς τοὺς ἀποδεικνύοντας λόγους καὶ ἔργοις, ὅτι πιστεύουν εἰς ΘΕΟΝ, νὰ παραδέχονται ὅτι αἱ ὥσαι ψυχαί: Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, (ΜΕΤΑΞΑΚΗ, Ἀρχ.) τοῦ Ἀθηνῶν ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Προέδρου Ἑπαναστατικῆς Κυβερνήσεως ΓΟΝΑΤΑ (πλὴν Βασιλέως ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β' μετὰ ὑπογράφαντος τὸ Ν.Α. ἐφαρμογῆς ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΥ ἡμερολογίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν), θὰ ὑποφέρουν μέχρι τῆς αἰωνίας καταδίκης αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἐπειδὴ ὅλως ἀναρμόδιως, παρὰ τοὺς Ἱερὰς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἐν ἰσχύϊ Νόμους τοῦ Κράτους (1924) ἐδέχθησαν (ΚΤΡΙΟΣ οἶδε) κατώτην ποίαν συμφωνίας μετὰ τῶν αἱρετικῶν πονηρῶν ὁργάνων τοῦ ΕὐΣΕΦΟΡΟΥ, ν' ἀντικαταστήσουν τὸ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων φωτισθέν, τῶν 7 ἐπτὰ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων καὶ σύμπαντος τοῦ χοροῦ τῶν Θεοφόρων Πατέρων συνεχισθέν καὶ χρησιμοποιούμενον ἀπὸ 2.000 δύο χιλιάδων χρόνων Πάτριον Ὁρθόδοξον ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ἑορτολόγιον διὰ τοῦ αἱρετικοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΥ ἑορτολογίου μὲ ἀποτέλεσμα διζασμοῦ καὶ τραυματισμοῦ, ψυχικῶς, τῶν Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων λόγῳ ἐφαρμογῆς δύο φορές κατ' ἔτος τῶν Χριστουγέννων, Ἀγίων Θεοφανείων καὶ πασῶν τῶν ἑορτῶν διότι ὑπάρχει οὐχὶ ἀθῶα ἀλλ' ἔνοχος μετάθεσις 13 δέκα τριῶν ἡμερῶν ὡς

καὶ τῆς Ἀποκαθάρσεως μετὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ι.Χ.Θ.Υ.Σ μας τὴν προηγούμενην ἡμέραν τῆς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας προβλεπόμενης ἡμέρας ἐπειδὴ οἱ ὁροδεῖται τῶν ὁρολογίων μεταφέρονται κάθε χρόνον, κατὰ μίαν ὥραν ἐνωρίτερον δι' οἰκονομικοὺς λόγους.

ΘΕΟΣ Οὐ ΜΥΚΤΗΡΙΖΕΤΑΙ. Ποῦ ὅμως ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ, ΑΓΑΠΗ;

Ἐλλείπει αὐτῶν κυριαρχοῦν καὶ ἐπιβάλλονται τῆς ζωῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός μας αἱ 5 πέντε αἰσθήσεις τῆς σκωληροκορῶτου σαρκὸς μας καὶ ἡ ὕλη (συνφέρον).

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα. Οὐ παραμένει οὐ πλοῦτος. Οὐ συνοδεύει ἡ δόξα.

Δυστυχῶς περιορισθεισῶν, ἀποδεδειγμένως, τῶν οἰκογενειῶν μὲ μητέρα Βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ, ὑποδειγμάτων Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων, αἱ ὁποῖα διὰ τοῦ Σταυροῦ (φύλακος πάσης τῆς Οἰκουμένης) καὶ τῆς προσευχῆς (Εἰσηρτικοῦ ἀνταρμαχίτου ὄπλου) καὶ ὁδηγὸν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ ΘΕΟΥ Κυρίου ἡμῶν ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ μὲ ἀποτέλεσμα, ὅχι μόνον νὰ συνεχίζον οἱ πόλεμοι καὶ αἱ καταστροφαὶ μὲ ἀναριθμήτους ἐξοντώσεις ἐμφύων ἀλλὰ καὶ λόγω τοῦ ἐπικρατοῦντος φθόνου, μίσους καὶ πάθους (τί λέγω παραφροσύνης καὶ ψυχολαθείας), νὰ ἀκολουθήσῃ Ἐνωσις Ὀθμανοῦ, Γῆς καὶ Θαλάσσης μὲ τὰ ἤδη χρησιμοποιούμενα μέσα: Μη-

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ - ΠΛΑΚΙΔΑΣ

Ο Άγιος Ευστάθιος, πρὶν πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστὸν, ἦτο εἰδωλολάτρης καὶ στρατηλάτης τῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας.

Ἀπὸ φύσεώς του, ἦτο ἀνδρείος καὶ ἐνάρτετος, ἐλεήμων καὶ φιλεύσπλαγχος κατὰ πολὺ ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους του καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες Αὐτοῦ.

ἔχε δύο τέκνα, ἐκ τῆς νομίμου συζύγου του, ἡ ὁποία ἐλέγετο Τατινὴ, φρόνημη καὶ καλὴ σύζυγος καὶ τροφὸς τῶν τέκνων Αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος ἐγνόρισε τὸν Θεὸν οὕτω πως. Ἡμέραν τινα, ἐνῶ ὁ Ἅγιος ὑπεύθυν ἐκυνηγούσε ἔλαφον, κάθριδρος καὶ ἀποκαμιωμένος ἡτοιμάζετο νὰ κυπύρῃ τὴν ἔλαφον, ὅτε ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτῆς ἐφάνη λευκὸς λαμπρὸς σταυρὸς καὶ ἤκουσε φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα «Πλακίδα, Πλακίδα», ἔτσι ἐλέγετο τότε, «ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν σαρκὶ Θεὸς, ὁ σταυρωθεὶς καὶ τὴν τρίτην ἀναστήθεϊς...».

Πέσας εἰς τοὺς πόδας καὶ τρέμων ὁ Ἅγιος ἐπίστευσε ἀπὸ καρδίας καὶ ἔσπευσε νὰ βαπτισθῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, ὅπου συνεχῶς ἐνθουεῖτο τὸ Μεγάλο Θαῦμα καὶ ἐταράσσεται καὶ ἐν φόβῳ συνείχετο, ἕως ὅς ἐπιπτε εἰς μετάνοιαν καὶ ἔλεγεν συνεχῶς νοε-

ρῶς τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Γιέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».

Ἐν ταῦταις πολλὰ ἐμελλε νὰ δοκιμασθῇ ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ χιωνευτήριον τῆς Ἀγιοσύνης διότι κατ' ἀρχάς ἀπέθανον ἀπὸ λοιμικῆν ἀσθένειαν ὅλοι οἱ δοῦλοι αὐτοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ἔλα τὰ ζῶα τοῦ ὑποστατοῦ καὶ καὶ ὡς νὰ μὴν ἐφθάνεν αὐτὸ, ἡμέραν τινα κλέπται εἰσῆλθον καὶ ἐρήμωσαν τὸν οἶκον Αὐτοῦ, οὕτω ὁ Ἅγιος εὐρέθη πένης καὶ ἐνδεὴς μετὰ τῆς Οἰκογενείας του.

Ἀποφασίσας ὁ Ἅγιος νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, παρέλαβε τὴν οἰκογένειάν του ἐντὸς πλοίου, πλην φθονήρας ὁ μισόκαλος ἤγειρε τὸν φθόνον τοῦ Καπετάνιου, ὁ ὁποῖος κατεβίβασε εἰς τὴν Ἐθρὰν τὸν Ἅγιον μετὰ τῶν τέκνων του καὶ ἐκ δολιότητος ἀπεστερήθη τὴν σύζυγον του τὰ δὲ τέκνα του ἐκινδύνευσαν νὰ τὰ καταφάγουν εἰς Λέων καὶ εἰς Λύκος, ἀρπάσαντα αὐτὰ εἰς τὰς σιαγῶνας των καὶ ἐχάθησαν ἔμπροσθέν του, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

Ἀλλὰ ἐκ χάριτος διεσώθη καὶ ἡ σύζυγος Αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα του πλην ὁ Ἅγιος μόνος, ἔρημος, χωρὶς περιουσία, χωρὶς δόξας, χωρὶς τιμὲς καὶ χωρὶς οἰκογένεια νυχθημερόν ἐπροσπύχετο καὶ ὁ Θεὸς Ἅγιος ἐστερέωνε Αὐτὸν καὶ ἐδοκίμαζεν τὴν πίστιν τοῦ Ἀγίου του, ὡς τὸ χρυσὸν εἰς κλίβανον, διαφυλάξας τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα Θεοῦ πλειότερον ἢ αἱ φροντίδαι τοῦ Ἀγίου.

Ἐν ταῦταις ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς πολλὰ πιεζόμενος τῶν ἐπαναστάσεων, ἐνεθυμήθη τὸν Ἅγιον, δι' ὃ καὶ ἀπέστειλε ἀνθρώπους πρὸς ἀναζήτησιν Αὐτοῦ, ὅτι ἦτο ἄριστος στρατιωτικὸς.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις, Χάρτι θεῖα, εὐρέθησαν συντρώγοντες μετὰ τοῦ Ἀγίου, οἱ ἀναζητοῦντες Αὐτὸν καὶ τὸν ὁποῖον Ἅγιον ἀνεγνώρισαν ἀπὸ μίαν οὐλὴν εἰς τὸν λαμὸν καὶ ἐταράχθησαν σφόδρα ὅπου τὸ τοιαῦτον οὔτε σύμπτωσις, οὔτε σὺδὲ ἄλλον, εἰ μὴ σημεῖον ἀπὸ Θεοῦ, πρὸς τὸν δοῦλον Αὐτοῦ διὰ τὴν δόξαν ἦν ἐμελλε παρὰ Θεοῦ λαμβάνειν.

Ἐπεδύσατο, ὁ Ἅγιος ἐκ νέου, τὴν λαμπρὰν στολὴν τοῦ Στρατηλάτου, ἐπὶνῆδρωσε τὴν δύναμιν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Στρατοῦ καὶ κατετρόπωσε πᾶσαν ἀντίστασιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σταυροῦ, ὅπλον Αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχοντα.

Εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῶν κατακτήσεων του, εὐρίσκειτο ἡ σύζυγός του, χριστιανὴ τ' ὄνομα Θεοπίστη, ἡ ὁποία καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν σύζυγόν της ἐπαρουσιάσθη εἰς Αὐτὸν μετὰ ἐκπληξιν μεγάλην καὶ πλήρη εὐφροσύνην ὑπεχαρίστησαν τὸν Θεὸν ἁμώτεροι.

Ἐν ταῦταις τὰ τέκνα των εὐρίσκοντο εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν καὶ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, ὡς ἐκ θαύματος, διὰ τῆς ἱστορίας των ἀνεγνωρίσθησαν ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Θεοπίστη, ἤκουσε τὴν ἱστορίαν καὶ ἀντελήφθη

χινικά, Χημικά καὶ Βιοχημικολογικά.

Τούτων οὕτως ἐχόντων δέον νὰ συνέλθωμεν, πρὶν ἢ εἶναι ἄργα, Ἀρχόντες καὶ Ἀρχόμενοι, Σύμπαντος τοῦ Κόσμου, καὶ μετаноοῦντες εὐλογοῦντες νὰ ζητήσωμεν συγχώρησιν παρὰ τοῦ Φιλανθρώπου, Παντοδυνάμου, Καρδιογνώστου καὶ Ἀδεκάστου Χριστοῦ ΘΕΟΥ μας (Δὲν ἔχει ἀνάγκην Δικαστηρίων καὶ ψευδομαρτύρων) διὰ τε τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα μας θὰ ἀντικριθῇ εἰς τὸ θέλημά Του καὶ ἐξασφαλίζοντες, διὰ τῶν ἀρετῶν ΑΥΤΟΥ, λόγων καὶ ἔργων μας τὴν ΚΑΛΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ, νὰ γίνωμεν ἀντάξιοι κληρονόμοι τῆς Ἐπουρανίου Αἰωνίας Βασιλείας ΑΥΤΟΥ ἔνθα καὶ μόνον δὲν ὑπάρχει πόνος, λύπη καὶ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος. Ἀμήν.

«Τὰ καλὰ κόπης καὶ θυσίας κτῶνται». Ὁ ὑπομείνας μέχρι τέλους σωθήσεται.

Ὡς γνωστὸν τυγχάνει εἰς τοὺς μελετῶντας τὰς γραφάς. Λέγει, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁ Ἅγιος Ἀντόνιος, ἀφοῦ δὲν γνωρίζομεν ποῦ, πῶς καὶ πότε θὰ διαχωρισθῇ ἡ ζωὴα ψυχῆ μας ἐκ τοῦ φθαροῦ σώματός μας, ὁπότε θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ μάταια τοῦ Κόσμου τούτου, δέον νὰ εἴμεθα, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἐφοδιασμένοι διὰ τῆς ΚΑΛΗΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ, ὁπότε ἀποφρεύοντες τὴν Αἰωνίαν Κόλασιν τοῦ Διαβόλου, οὕτως οἱ τε λόγοι καὶ τὰ ἔργα εἶναι πανεύκολα, θὰ ἀξιοθώμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Σωτῆρος καὶ Αὐτοῦ τοῦ μας ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ:

Λεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ὅτι ἦτο τὰ τέκνα ἡς, δι' ὃ ἐν δάκρυσι ἐδέετο τοῦ Κυρίου.

Μετὰ ταῦτα ἀναγνωρίζας καὶ τὸν Στρατηλάτην "Αγιον μετὰ δακρύων πολλῶν διηγήθη τὰ τῶν τέκνων τῶν.

Ὁ Στρατηλάτης "Αγιος καλέσας τὰ τέκνα του, ἐζήτησε νὰ τοῦ περιγράψουν τὴν ζωὴν των καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισε αὐτὰ καὶ ἐγένετο περιχαρὴς Αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, δι' ὃ καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν λέγοντες «Τὸς Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς Ἡμῶν...».

Ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς, αἰφνιδίως ἀπέθανεν καὶ ὁ διάδοχός του "Ανδριανὸς, μέγας εἰδωλολάτρης καὶ διώκτης τῶν Χριστιανῶν, μαθὼν τὸ χριστιανικὸν φρόνημα τοῦ "Αγίου, ἐκάλεσε πειράζων Αὐτόν, νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδώλα μετὰ τῆς Οἰκογενείας του.

Ἀλλὰ εἰς μάτην, διότι ὁ "Αγιος ὁμολόγησε Χριστὸν Ἀληθινὸν Θεὸν δι' ὃ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὀδύγησε τὸν "Αγιον εἰς πολυπληθῆ ἀρένα, ἑμοῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀφῆκε Λέοντα ἄγριον, διὰ νὰ τοὺς κατασπαράξῃ ἀλλὰ οὐαὶ ὅπου ὁ Λέων ἐγένετο ὡς ἄρνιον, γλύφον τοὺς πόδας τοῦ "Αγίου.

Εὐθὺς διέταξεν νὰ πυρώσουν Χάλκινον βουν, τεράστιον καὶ εἰσῆγαγε τὸν "Αγιον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὅστις παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοὺς κραταιώσῃ. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνοίξαντες τὸν χάλκινον βουν εὗρον ἅπαντας ἐν θανάτῳ, πλὴν οὐδεμίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς

πειραγμένην ἐκ τῆς πυρᾶς καὶ ἄνευ ἐγκαυμάτων εἰς ὅλον τὸ σῶμα, δι' ὃ πάντες οἱ Χριστιανοὶ ἐδόξαζον κρυφίως τὸν Θεὸν λέγοντες «"Αγιος ὁ Θεὸς ἐν τῇ δυνάμει Αὐτοῦ...».

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὸν "Αγιον Εὐστάθιον μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τοὺς ἐορτάζει τὴν 20ην Σεπτεμβρίου ἑκαστοῦ ἔτους.

Ἐῤῥε ταῖς πρεσβείας του, νὰ ἔχομεν πύρινην τὴν φλόγαν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης κατὰ χάριν ἀπὸ τὸν "Αγιον Θεὸν μας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2 ης Σελ.)

τεχνικὴν πρόδον του καὶ τὸν ἀλιματώδη πολιτισμὸν του.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ διάφορα κατὰ διαστήματα θλιβερά καὶ καταστρεπτικὰ γεγονότα, εἶναι «ΣΗΜΕΙΑ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ», ἐναντίον μας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας μας, ἐπιβάλλεται τὰ θλιβερά καὶ σπαραξικάρδια αὐτὰ γεγονότα νὰ μᾶς βάξουν σὲ σκέψεις ψυχωφελεῖς πρὸς διόρθωσίν μας καὶ ἀποφυγὴν χειροτέρων κακῶν.

Γιατὶ ἐὰν οἱ διάφορες «κρούσεις» περὶ μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς, μᾶς ἀφήνουν ἀδιαφόρους καὶ ἀμεταπίστους, τότε ὑπάρχουν «οἱ χαλικοὶ» καὶ ἀκόμη «οἱ κυμοὶ (φίμωτρα) κατὰ τὸν Προφήτην, γιὰ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁπῆται ἐν ἀφηνιασμένη καταστάσει ἁμαρτίας ἐπιμόνης καὶ ἐσωφορικῶς ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν μετάνοιαν. Ἡ Θεομηνία τῆς τρομακτικῆς καταστρεπτικῆς πλημμύρας τῆς 2ας Νοεμβρίου ὑποχρεώνει τὴν στήλην αὐτὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθύτην θλίψιν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τὴν εἰλικρινεστάτην συμμετοχὴν εἰς τὸ βαθύτατον πλῆγμα τὸ ὅποιον δέχθη καὶ οἱ πληγέντες, μάλιστα δὲ πρὸς ἐκείνους καὶ ἔχασαν ἀνεπάντεχα προσφιλῆ των πρόσωπα... Εὐχονται ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν καὶ ἐνίσχυσιν σ' αὐτοὺς διαβεβαιώνοντας αὐτοὺς νοερώς ὅτι βρίσκονται κοντὰ των καὶ ἀκόμη ἑτοιμοὶ γιὰ πᾶσαν ἐμπρακτικὴν ἐνδύλωσιν συμπαράστασης.

Ἡμεῖς δὲ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ ἄς διδαχθῶμε ἀπὸ τὸ δρᾶμα τῶν ἀδελφῶν μας τῶν πληγέντων. Καὶ γι' αὐτὸ, «ἐκχεέτε ἐνώπιον αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) τὰς καρδίας ὑμῶν ὅτι ὁ Θεὸς θαρτὸς ἡμῶν ἐν πᾶσιν». (Ψαλμ. 61,9).

Ἄς ἀνοίξωμεν λοιπόν, τὰς καρδίας μας ἐνώπιον τοῦ Πανακτίρμονος Θεοῦ ἐν μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ καὶ «ἀποστραφῆτω δὴ ἕκαστος ἀπὸ ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρίας καὶ καλλίονα ποιήσατε τὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν» (Ἱερ. 18,11).

Τότε καὶ μόνον θὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸ πανάγιον στόμα τοῦ Σωτῆρος μας τὴν παναριμῶν φωνὴ τῆς παρηγορίας του: «Θάρσει μὴ φοβοῦ, Εἶψ ΕΙΜΙ».

Ἐῤῥε μετὰ τὴν ὀδυνηρὴν δοκιμασίαν νὰ μᾶς ἔλθῃ ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξιλέωσις.

«Η ΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — *Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — *Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Εσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
*Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΙΕΡΑ ΜΝΗΜΗ

Νευρολογία

"Ας ανάψωμεν ένα κεράκι, καὶ ἄς κλίνωμεν με εὐλάβεια τὸ γόνυ σήμερα στὴν ἀνάμνησιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἐνδόξων νεκρῶν μας, τῶν ὑπερῶν ἐκείνων μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ κατέστησαν σύνθρονοι τῶν μεγάλων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τοῦ ἀνεξάντλητου πανθίου τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀρχιερέων μας, Ἱερέων, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνονόμου πλῆθους τῶν ἀπλῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ποὺ διέθεσαν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὄχι μόνον τὸν καθημερινὸν τὸν μόχθον, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τὸν ἀκόμη. Ἀσφαλῶς οἱ ψυχές τους, οἱ εὐγενικὲς καὶ ὁραῖες, θὰ ἀγάλωνται, καθὼς θὰ πετοῦν ἀόρατες, μέσα στοὺς γεμάτους, ἀπὸ Εὐσεβεῖς Χριστιανούς, χόρους τῶν ἱερῶν μας Ναῶν, γιατί θὰ θεβαιώνονται ὅτι ἡ προσφορά καὶ ἡ θυσία τους διατηρεῖται, ἀναλλοίωτη καὶ ζωηρὴ στὴ μνήμη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ὡς τιμῶμεν, σὺν ὁριστοκρατία τοῦ Ἀγῶνος μας, ὅλους τοὺς ἐπιζῶντας ποὺ ξεκινήσαντες ἐδῶ καὶ 54 χρόνια ἀγωνίζονται καὶ παλαίουν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ἔχωμεν ὅλοι μας ἁστέρα καὶ ὁδηγὸν τὸ παράδειγμα ἐκείνων τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς φιλάτης μας πατρίδος, ἔτοιμοι καὶ ἐμεῖς, ἂν χρειαστῇ νὰ προσφέρωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας «Ἄν εἶναι νὰ πεθάνωμε διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, Θεοὶ εἶναι ἡ δάφνη. Μία φορὰ κανεὶς πεθαίνει».

Τιμημένοι Νεκροὶ ΑἰΩΝΙΑ ΣΑΣ ΗΜΝΗΜΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

Εἰδοποιήσεις

Οἱ Ἡμεροδείκται Τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1978 ἐξετυπώθησαν με πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὁλὴν.

Παρακαλοῦνται οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ διάδοσιν τούτων.

Τιμὰ τοίχου δρχ. 18
Τιμὰ τσέπης δρχ. 8

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐ-
νημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1977 ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 83 ἐτῶν ἡ μεγάλη εὐεργέτης καὶ Λωρήτρια τοῦ οἴκου πέσον μετὰ μικροῦ ναύσκου καὶ μετέπειτα παρὰ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἀνεγειρομένου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΕΠΠΑ.

Τῆς κηδείας προσέστη, κωλυμένον τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ Σεβ. Κορινθίας κ.κ. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ μετὰ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου αὐτοῦ Πατρὸς Καλλινίκου καὶ τοῦ Ἐφημερίου Πατρὸς Παναγιώτη.

Τὴν δὲ 15ην Ἰανουαρίου 1978 καὶ ἐν τῇ ὥς ἂν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐτελέσθη τὸ 40ῆμερον μνημόσυνον αὐτῆς, προσεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. ΑΥΓΕΝΤΙΟΥ μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ.

Ἀδελφὴ Φωτεινὴ, τὸ ὄνομά σου θὰ γραφῇ ἀπὸ τώρα εἰς δύο δέλτους: Τὴν Αἰώνιον Ζωὴν, διὰ τὴν καλοκαγαθία σου, καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν σου, ὅπου πολλὰς Περιστεριώτικες ψυχὲς δοῦκαν σωτήριον καταρῆγνον.

Τὸ λιμπρὸ παράδειγμαί σου, ἄς γίνῃ παράδειγμα πρὸς μίμῃν.

Εὐχόμεθα ὁλόψυχα, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου ἐν χώρα ζώντων ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Πρωθιερεὺς.